

Giới thiệu Tạm Biệt, Bầu Trời Tươi Đẹp Ấy

Hán Việt: Biệt liểu, Diễm Dương Thiên – Nguyên văn: 别了, 艳阳天

Converter: Diên Vĩ aka Thiềm Hạ

Editor: C.L

Thể loại: ngôn tình, hiện đại, nhẹ nhàng, thanh xuân vườn trường, tình bạn, SE.

Câu chuyện kể về một nữ sinh có tính cách hướng nội, về tình thân, tình bạn cùng tình yêu của cô gái ấy.

Nhân vật chính: An Tâm

Vai diễn phụ: Tà Tiêu, Triệu Tề Minh

Bạn đang đọc truyện *Tạm Biệt, Bầu Trời Tươi Đẹp Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tai họa bất ngờ

Edit: C.L

Lại một mùa xuân trôi qua, bầu trời vẫn xanh thắm như cũ...

Những đám mây trắng luôn luôn biến hóa, có thể trôi dạt hoặc cũng có thể trụ lại. Con gió khẽ lướt qua, lá non đầu cành cũng tùy ý bay lượn trong gió.

An Tâm nhắm mắt lại tận hưởng khoảng khắc này, nghe nói sân trường Nhạc Dương còn đẹp hơn nơi đây.

Cô ngược lại có chút chờ mong...

Hôm sau, An Tâm cố hết sức kéo hành lý đến bên trong sân trường Nhạc Dương. Trên sân tập rộng lớn có những học sinh đang vui đùa, hai bên con đường nhỏ trong sân trường trồng rất nhiều bụi cây, ngoài ra còn có một số loại cây không biết tên, gió thổi qua, lá cây xanh biếc phát ra âm thanh ‘xào xạc’...

Đi qua sân bóng rổ, có một nhóm người đang chơi bóng rổ, vây quanh bên cạnh có rất nhiều người ngồi xem, tất cả đều là nữ sinh..

Trong nhóm người đó, An Tâm liếc thấy một nam sinh mặc bộ quần áo thể thao màu trắng, trên cổ tay đeo băng bảo hộ màu trắng nhìn rất đẹp, lông mi cậu ấy động vài giọt mồ hôi, lông mày thanh tú, ánh mắt thâm sâu, mũi cao thẳng, bờ môi hơi khô ráp, vóc người cao gầy, không chỗ nào không hoàn mỹ.

An Tâm bĩu môi, dự định giải quyết công việc trong tay. Đột nhiên trên sân truyền đến tiếng reo hò, còn có nữ sinh hét lên nghe thật chói tai, lúc đó vừa vận vị học trưởng anh tuấn kia ghi 3 điểm vào rổ.

Không tệ, có tiền đồ..

Cô thích xem bóng rổ, thích hơn là được xem những anh chàng đẹp trai chơi bóng rổ.

Cho dù là cách cầm bóng chạy quanh sân hay là tư thế nhảy lên ném rổ, cô cảm thấy những động tác đó đều rất mê người. Không biết là quá nhập tâm xem trận thi đấu hay là quá chăm chú nhìn vị học trưởng kia, mãi đến khi cảm nhận được vô số ánh mắt đều nhìn về phía của cô, An Tâm mới lấy lại tinh thần, trên sân bóng chỉ còn tiếng thở của mọi người, yên tĩnh đến mức rợn người...

Thời gian dường như ngừng lại một giây, đầu của cô trống rỗng, quả bóng rổ chỉ cách cô khoảng 0,3 m, cô nghe thấy giọng nói của vị học trưởng anh tuấn kia vang lên: “Cẩn thận...”

Chỉ có điều, đã muộn rồi...

Quả bóng chuẩn xác đập trúng cái ót của cô..

Trên sân bóng cũng chỉ còn tiếng hơi thở quanh quẩn nơi đây...

Có lúc, An Tâm cảm thấy duyên phận thật sự rất kỳ diệu, một phút kia cô còn đang suy nghĩ: Anh ấy tên gì? Anh ấy học lớp nào? Có thể gặp lại anh ấy

lần nữa không? Mà sau một phút kia, ông trời liền mang may mắn đập trúng ót của cô.

Tuy rằng đập trúng cái ót của cô là quả bóng kia nhưng cô vẫn cảm thấy ông trời rất quan tâm đến cô đó chứ..

“Em khẳng định không sao thật chứ?” Đây là lần thứ hai học trưởng anh tuần hỏi cô, ở cạnh anh ấy được ba phút mười bảy giây, An Tâm cảm thấy anh ấy không phải dạng người thích nói chuyện, trong ba phút mười bảy giây đó, anh ấy chỉ nói đúng ba câu.

Em vẫn tốt đó chứ?

Anh đưa em đến phòng y tế nhé...

Em khẳng định không sao thật chứ?

An Tâm nhập lại không biết là anh ấy quá kiệm lời hay là do cô cũng không thích nói chuyện, không thích ồn ào...

Khăng định, rất khăng định gật đầu: “Thật sự không có gì đáng ngại, đầu em rất cứng”

“...”

Cười nhạt, anh ấy sững sờ đứng đấy không có bất kỳ biểu tình gì...

Đến ký túc xá, trái chân mằn ra tươm tất, An Tâm nhìn những bông hoa đơn độc mà cười yếu ớt, nhớ tới lúc anh ấy rời đi chỉ nói bốn câu: “Anh là Tả Tiêu, ban nhất cao tam*¹. Nếu như lát nữa em đau đầu, muốn đến phòng y tế có thể đi tìm anh.”

*Cao tam: lớp 12

Bất giác đưa tay sờ đầu, aizzz, thật sự rất đau..

“A, cậu cũng là học sinh mới sao?”

An Tâm ngoảnh đầu lại nhìn về phía người nói chuyện, là một nữ sinh rất đẹp, gương mặt xinh xắn như baby. Hẳn là bạn học cùng lớp với cô rồi. Cô mỉm cười gật đầu: “Ừ.”

“Thật tốt quá, rốt cuộc có thể thoát khỏi hai người Hứa Hường Tinh rồi.” Không biết vì nguyên nhân gì, cô ấy dường như rất cao hứng, “Tớ là Quý Đa Mỹ, cậu tên là gì?”

“An Tâm”

Bộ dáng của Quý Đa Mỹ giống như một người từng trải, rất chăm chú An Tâm, nghe thấy bên ngoài có người gọi tên mình, làm bầm một câu “Thật phiền” rồi bước chầm chậm đi ra ngoài, dáng vẻ rất không tình nguyện.

An Tâm cảm thấy cô ấy thật đáng yêu, tính tình thật thà, cười cười rồi lại bắt đầu bận rộn thu xếp đồ đạc..

Nhập học phiên nhất chính là một đồng hành lý lớn, và lại còn gặp rất nhiều người xa lạ, hoàn cảnh lạ lẫm nhưng lại quen thuộc.

Cô là một người rất tĩnh lặng, không thích tiếp xúc với người khác..

Đây là lần đầu tiên An Tâm ở ký túc, ký túc xá tổng cộng có bốn người ở, ngoại trừ Quý Đa Mỹ đã gặp qua một lần còn có Hứa Hường Tinh và Chung Họa Ngừ.

Buổi tối, An Tâm định lấy nhật ký ra theo thói quen ghi lại những chuyện xảy ra mỗi ngày, cuốn nhật ký giống như là một người bạn lặng lẽ lắng nghe cô.

Ngày 2 tháng 9 năm 2008.

Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đến Nhạc Dương..

Rất không may, mới bước vào trường này chưa đến nửa giờ đã bị quả bóng rổ đập trúng đầu. Đầu sỏ gây nên là một vị học trưởng tên là Tả Tiêu, anh ấy rất điển trai, lúc chơi bóng rổ càng đẹp hơn..

Dường như anh ấy cũng không thích nói chuyện, nhìn rất lạnh lùng..

Anh ấy nói, anh ấy học ban nhất cao tam, không biết có phải cũng học chung một tòa nhà hay không...

Vừa khép nhật ký lại, đèn ký túc xá lập tức bị ngắt, trường học quy định đúng mười giờ tối sẽ tắt đèn..

An Tâm ngừng viết nhật ký, mò ra phía cửa trong không gian tối om, sớm biết thế này cô đã ngủ ở cửa hàng, với tay tắt đèn là có thể nằm trên giường ngủ, không cần bò lên bò xuống phiền toái như vậy..

“A... Làm sao mất điện rồi? Đa Mỹ, Đa Mỹ a, mau lên tiếng, ghê quá đi...” Trong phòng vệ sinh truyền đến tiếng thét chói tai của Hứa Hường Tinh.

Quý Đa Mỹ trở mình, ôm chần mền ngủ say...

An Tâm suy nghĩ một chút rồi lên tiếng: “Mười giờ rồi, trường học quy định mười giờ sẽ tắt đèn đấy.”

“Biết rồi, chỉ có cậu xem điều lệ của học sinh thôi.”

An Tâm cười khò, kéo góc chăn qua đắp thân dưới, nhắm mắt lại, bên tai ngoại trừ tiếng lẩm bẩm của Hứa Hường Tinh còn có tiếng “Vù vù” của quạt điện.

Tháng chín vẫn còn rất nóng bức..

Bạn đang đọc truyện *Tạm Biệt, Bầu Trời Tươi Đẹp Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Vẫn xấu hổ sao, đừng giấu nữa, anh đây đã sớm thấy rồi

Edit: C.L

Có lẽ là không quen với chiếc giường cứng ngắc của trường học nên cả đêm An Tâm trần trọc không ngủ được. Ngày thứ hai, thời điểm tham gia buổi lễ tựu trường, đầu óc cô vẫn luôn mê man. Không biết lão sư đang nói cái gì ở trên bục, cũng không nhìn rõ được mặt mũi của ngài ấy, chỉ thoáng thấy một bóng người lúc ẩn lúc hiện, giọng nói rơi vào trong lỗ tai như “Khúc hát ru”...

“Nữ sinh ngồi ở hàng thứ tư từ dưới lên.” Hiệu trưởng ở trên bục chỉ vào An Tâm, nghiêng răng nghiêng lợi.

Đây là lần thứ ba, lần đầu hẳn có thể bỏ qua, nếu chỉ là đùa nhỏ thỉnh thoảng phạm sai lầm có thể lý giải được. Có điều bất quá tam, hẳn đã liều mạng trợn mắt nhìn vị tân sinh kia hai lần rồi, hẳn thật sự rất bức bối, chẳng những không hối hận sửa đổi mà còn nhìn chăm chú vào hẳn rồi ngủ gật, thật đúng là tác phong bại hoại...

Tất cả thầy cô giáo và học sinh đều nhao nhao nhìn về phía vị tân sinh này, mà người trong cuộc lại hồn nhiên không biết, vẫn nặng nề cúi đầu ngủ gật như cũ.

Quý Đa Mỹ ngồi bên cạnh lấy cùi chỏ đẩy đẩy cô, không biết đánh thức cô là có chuyện gì, An Tâm ngẩng đầu, mơ màng nhìn chung quanh.

Tại sao mọi người đều nhìn chăm chăm vào cô?

“Thật vinh dự, hưởng phải ánh sáng của cô, chúng tôi đều thành nhân vật tiêu điểm.” Hứa Hường Tinh thấp giọng oán niệm, liếc mắt trừng An Tâm.

Nếu như bây giờ không làm rõ tình huống này thì cái đầu của cô coi như bỏ đi rồi.

Xấu hổ cúi đầu xuống, trầm mặc...

“Có một số học sinh thật là quá càn rỡ, cư nhiên không coi thầy cô là gì cứ thế mà ngủ, đây không phải là lễ giáo bình thường, đây là hành vi không tôn trọng người khác. Những đứa trẻ bây giờ, cho dù là nam sinh hay là nữ sinh đều không biết nghe lời...”

Hiệu trưởng nhìn chăm chăm vào cô, đau lòng lẩm nhảm, thiếu điều chưa chạy xuống xách cổ áo của cô, chỉ mặt gọi tên, sau đó lại giảng một đoạn giáo dục chính trị sâu sắc.

Buổi lễ tựu trường vừa kết thúc, khi thấy ánh mắt khác thường của mọi người, An Tâm bối rối chạy trốn hiện trường.

Thờ ra, nhẹ nhõm rồi!

An Tâm đi tới ngồi xuống dưới một cây đại thụ khuất bóng trong trường học, cô cũng là vô tâm đi ngang qua, ai bảo lão hiệu trưởng kia nói chuyện yếu ớt như vậy, tựa như khúc hát ru.

“Dù sao cũng không ai nhận ra mình.” Cô tự mình an ủi bản thân.

Môi trường ở Nhạc Dương rất tốt, tùy ý chọn một gốc cây đại thụ hóng mát cũng có thể tránh thoát được ánh dương nóng bỏng.

Đại thụ che kín một nửa thân ảnh của An Tâm, không nhìn kỹ sẽ không phát hiện được nơi đây vẫn còn che khuất một người.

“Không để tâm đến những lời đó thì trốn ở chỗ này làm cái gì?”

An Tâm lại càng hoảng sợ, nghe tiếng nhìn lại, là ai? Là vị học trưởng đẹp trai nện đầu cô...

Tà Tiêu đến gần An Tâm, cách cô khoảng một mét rồi ngồi xuống, lẳng lặng nhìn xa xăm, không nói gì.

Con gió tháng chín lành lạnh khoan khoái, đại thụ thỉnh thoảng phát ra âm thanh “Xào xạc”, thỉnh thoảng lướt qua mái tóc của nam sinh và nữ sinh dưới tán cây, vấy liền cũng vui sướng mà khẽ động.

Từ đầu đến cuối, nam sinh và nữ sinh dưới tán cây đều không nói gì thêm.

Tiết học đầu tiên của học kỳ mới là tiết sinh hoạt chủ nhiệm.

Thầy chủ nhiệm là một người đàn ông cao gầy, dạy môn ngữ văn.

Tiết học đầu tiên vốn không có nội dung giảng dạy, chỉ là sinh hoạt một chút về quy định của trường học, ngoài ra còn sinh hoạt thêm một vài chuyện vụn vặt.

An Tâm nâng cằm lên nhìn ra ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn chăm chăm vào bờ môi thầy chủ nhiệm đang thao thao bất tuyệt.

Thầy nói chuyện không mệt sao? Thầy muốn...

“Aizz... An Tâm, đợi tí nữa sắp xếp chỗ ngồi cậu đứng đằng sau tớ đi, chúng ta ngồi cùng một chỗ.”

An Tâm nhìn Quý Đa Mỹ gật gật đầu.

Tiết học thứ hai là sắp xếp chỗ ngồi, Quý Đa Mỹ không ngồi cùng bàn với An Tâm, An Tâm ngồi ở trong hốc hàng thứ ba từ dưới lên, vừa khéo dựa vào cửa sổ. Ánh mắt khẽ nâng, có thể trông thấy cổng trường học, còn đối diện với phòng học cao nhị và cao tam.

*cao nhị: lớp 11

An Tâm đưa mắt khẽ đánh giá phòng học một lần, không có thân ảnh quen thuộc. Có chút mất mát, nằm ở trên bàn học, cầm bút ghi tên lên trang đầu của quyển sách, sau đó nhàm chán ghi...

Tà Tiêu.

Hai chữ rõ ràng, nhìn thấy mà giật mình.

An Tâm bối rối dùng bút mảnh liệt viết nguệch ngoạc, trang đầu tiên của quyển sách cứ như vậy bị hủy hoại bởi những nét nguệch ngoạc của cô.

“Cậu đang làm gì thế?” Triệu Tề Minh ngồi cùng bàn tò mò xích lại gần, đẩy tay An Tâm ra, muốn nhìn xem có chuyện gì khiến hắn cảm thấy hứng thú không. “An Tâm... An Tâm, haha, thật buồn cười.”

Có ý gì?

Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của An Tâm, Triệu Tề Minh liếc cô một cái: “Cậu có thể an tâm đi.”

Ài?

“...”

Về mặt An Tâm xám xịt, cô thừa nhận, tư duy logic của hắn cô theo không kịp.

Hai tiết cuối cùng là tiết toán, hai môn An Tâm ghét nhất.

Lão sư ở trên bục kích động nước bọt bay tứ tung, An Tâm lại ôm mặt tâm trạng chán ngán, nghe lão sư toán học diễn thuyết, nằm gổ trên cánh tay của mình, suy nghĩ về vấn đề...bạn học ngồi hàng thứ nhất có mang theo ô không hay có buồn ngủ không...

Trong lúc ngủ mơ, An Tâm và Tà Tiêu vẫn ngồi ở dưới gốc cây đại thụ kia, hai người dựa vào rất gần, gần đến mức An Tâm có thể nhìn thấy lỗ chân lông và cảm nhận được hơi thở của anh ấy. Tà Tiêu mỉm cười với cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô nói, cậu ấy muốn ở cùng cô ngắm bầu trời rực rỡ này.

Khóe môi An Tâm cong lên, nở nụ cười hạnh phúc..

Cánh tay bỗng nhiên đau nhức, An Tâm khó chịu mở mắt ra, trông thấy Triệu Tề Minh chán ghét trừng mắt nhìn cô.

Hắn nhỏ giọng nói: “Cô có thể đừng buồn nôn như vậy được không, lúc ngủ cười ngáy ngô cũng mặc đi, vậy mà còn chảy nước miếng nữa chứ.”

Hả? Có sao?

Lau lau khoe miệng, giống như thật sự có chất lỏng chảy ra.

An Tâm quỳnh rồi, cô ngủ mơ cũng không chảy nước miếng, tại sao hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy, còn bị bắt tại chỗ thế này.

Thật mất mặt a.

Cúi đầu đỏ mặt, lặng lẽ cất giấu cuốn sách toán học vào một xô để hẳn không nhìn thấy được, lấy khăn giấy từ trong học bàn ra mãnh liệt lau chùi. Triệu Tề Minh thò đầu cười mờ ám, “Vẫn xấu hổ sao, đừng giấu nữa, anh đây đã sớm nhìn thấy rồi.”

An Tâm dừng việc lau chùi cuốn sách, xấu hổ không dám nhìn thẳng hẳn..

Cũng may tiếng chuông hết tiết đúng lúc vang lên, bằng không thì An Tâm cảm thấy cô sẽ nhịn không được mà trốn xuống góc bàn, dúi đầu vào đầu gối, không mặt mũi gặp người.

An Tâm vội vàng hấp tấp chạy vào WC, nhìn trong tấm gương xem có dấu vết lưu lại hay không, mở vòi nước ra, hắt nước lên mặt của mình.

“Nghe nói Tà Tiêu cũng báo danh dự thi đó.” Một giọng nói ngọt ngào truyền đến.

“Thiệt hay giả? Vậy mình nhất định sẽ đi cỗ vũ cho cậu ấy.” Một người nữ sinh khác lại nói.

“Hừ ~ sắc nữ”

“Haha, hâm mộ sao?”

Hai vị nữ sinh vừa đi vừa nói, An Tâm đứng ở phía sau lắng nghe rất nghiêm túc, dường như Tà Tiêu được rất nhiều nữ sinh theo đuổi.

“Aizz, An Tâm, sau khi tan học chúng ta cùng đi ăn com được không?” Vừa bước vào phòng học, Quý Đa Mỹ liền lôi kéo cánh tay của cô ngọt ngào nói, ánh mắt chớp chớp nhìn An Tâm, chờ cô trả lời.

“Tại sao cậu lại muốn cùng đi ăn với cô ấy? Chúng ta ăn cùng nhau không tốt sao?” Hứa Hường Tinh oán hận trừng mắt An Tâm, giống như cô đã đoạt đi vật phẩm thuộc quyền sở hữu của cô ấy.

“Không muốn, mình không thích đi cùng với ai đó, rất chán.”

An Tâm cúi đầu nhìn mũi chân, không rõ các nàng giận dữ việc gì mà lại dính vào cô.

Chung Hòa Ngữ đứng lẳng lặng bên cạnh thấp giọng nói: “Thực xin lỗi.”

An Tâm ngẩng đầu nhìn cô ấy, cô cảm giác cô ấy có điểm giống cô.

Khi tan học, An Tâm vẫn một mình đi đến nhà ăn, Quý Đa Mỹ nói cô ấy rất mệt mỏi, đem phiếu com quảng cho cô. “Giúp tớ xách về đi, xoát thẻ của tớ.”

Nhà ăn rất nhiều người, cũng rất ồn ã, người của hội học sinh đứng ở chính giữa nhà ăn rống to: “Xếp hàng, tôi nói mọi người xếp thành hàng có nghe thấy không?! Không xếp hàng thì đừng có ăn.”

Chuyện như vậy, hầu như mỗi ngày đều lặp lại như trình diễn. Đôi khi, bọn họ nóng nảy vội vàng nên chen lấn đụng trúng nhau, đương nhiên đụng vào cũng sẽ không chịu trách nhiệm, đơn giản phát sinh ra vài trận xích mích nhẹ, cho dù loạn thành một bầy cũng sẽ không có ai quản.

Hội học sinh ở trường học rất có phân lượng, lời ra cuốn sổ ghi tội trạng hét lớn một tiếng, các học sinh gần như xếp thành hàng, ngay cả âm thanh ồn ào cũng giảm bớt, ngẫu nhiên trong đám người truyền đến vài tiếng nói: “Chánh l*, hội học sinh thì giỏi lắm sao, lão tử là xã hội đen đây này.”

Nhưng mà dù cho bọn họ có bất mãn thế nào cũng sẽ không có ai ngu ngốc gây sự trong ngôi trường lớn thế này, điều thứ nhất trong nội quy nhà trường là: Ấu đả đánh nhau sẽ bị đuổi khỏi trường!

Bạn đang đọc truyện *Tạm Biệt, Bầu Trời Tươi Đẹp Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Lỡ trạm

Edit: C.L

Buổi chiều ngày thứ 6 lớp chỉ có một môn học, chủ nhiệm lớp không ngừng lái nhai: “Trên đường về nhà chú ý an toàn, không nên la cà khắp nơi...”

Bên ngoài lớp học đã xuất hiện rất nhiều nhóm học sinh hối hả ra về, một vài nam sinh nghịch ngợm thỉnh thoảng la hét ngoài cửa sổ. Nhưng chủ nhiệm lớp lại không bị chút ảnh hưởng nào, liếc mắt ngoài cửa sổ nhưng vẫn bình tĩnh nhắc nhở, nhìn giống như không sốt ruột tí nào.

Có một số đồng học* ngồi ở trên ghế sốt ruột, không ngừng loay hoay cất đồ vào túi sách, vài người ngồi phía sau nóng vội không chịu nổi trực tiếp lớn tiếng thì thầm “Ra về ra về, ban khác đã về hết rồi.”

Chủ nhiệm lớp hơi cúi đầu, ánh mắt xuyên qua chiếc kính nhìn về phía mấy người học sinh không an phận mà lên lớp: “Thầy cô còn chưa nói tan học mà thì thầm cái gì?!..... Tan học! Nhớ kỹ buổi sáng thứ Hai chờ tới trễ.”

Trong tích tắc, lớp học thoáng trở nên trống rỗng, chủ nhiệm lớp cũng mang theo sách đi ra khỏi lớp, về phần câu nói sau đó từ tan học không biết có người nào nghe thấy hay không.

An Tâm thông thả thu dọn túi sách, cân nhắc việc có nên mang nhiều đồ về nhà hay không. Sách giáo khoa được bỏ vào lại bị lôi ra lần nữa, lặp đi lặp lại rất nhiều lần, cuối cùng vẫn là nhét vào trong túi xách..

Những bạn học khác dường như có vẻ rất nhõm nhõm, chưa đến nửa tiếng đồng hồ là bóng dáng học sinh trước cửa trường rải rác không còn một ai.

Có lẽ là giờ đã khuya, giao thông công cộng không phải là rất đông đúc, vẫn còn vài chỗ ngồi thừa thớt. An Tâm ngồi ở phía sau vị trí gần cửa sổ trên phương tiện công cộng, ôm túi sách nhìn về phía ngoài cửa sổ, đột nhiên chỗ ngồi bên người có tiếng động, hẳn là bị người khác ngồi vào nhưng cô không để ý đến.

Từ trường học đến nhà nàng, tổng cộng mười một trạm..

Đi ngang qua Trung tâm, An Tâm vẫn nhìn lại rất nhiều lần, gần như nơi đó mỗi ngày đều rất náo nhiệt, khác xa thế giới của cô.

Tuy rằng cô không thích ồn ào nhưng vẫn muốn tiếp cận nó...

Trên phương tiện công cộng thông báo dừng lại trên địa phương của An Tâm sống, quay đầu lại chuẩn bị đeo túi sách, nhưng trong lúc vô tình nghiêng mắt nhìn đến chỗ ngồi bên cạnh và đã quên mất phản ứng, khuôn mặt này đối với nàng mà nói rất quen thuộc..

Tà Tiêu nhắm mắt lại tựa đầu vào ghế, tiếng hít thở đều đều nói cho nàng biết anh ấy đã ngủ rồi.

Lớp mười hai rất mệt sao?!

An Tâm lẳng lặng nhìn gò má của hắn, lại cúi đầu nhìn chỗ ngồi, thờ dài..

Anh ấy đè váy của cô rồi...

Bất đắc dĩ thờ dài nhưng trong lòng lại có chút hưng phấn.

Rất kỳ lạ...

Khi qua mất hai trạm Tà Tiêu mới tỉnh lại, cau mày nhìn toà nhà ngoài cửa sổ, từ từ đứng dậy, đi xuống xe buýt.

Sau đó An Tâm cũng cùng theo xuống xe, Tà Tiêu đi ở phía trước, cô ở phía sau, đột nhiên Tà Tiêu dừng bước lại, quay đầu lại hỏi An Tâm sau lưng: “Em ở đây?”

“... A..., phong cảnh thật đẹp, bỏ lỡ mất trạm.” Cô xấu hổ cúi đầu.

“A.”

Biểu hiện phương tiện giao thông trước mặt, An Tâm lục lọi trong ngoài túi sách, ngoại trừ tiền sinh hoạt tuần sau là một trăm đồng ra thì trên người cô không có dư một đồng tiền lẻ nào.

Làm sao bây giờ? Gần đây dường như cũng không có cửa hàng nhỏ nào.

“Ừm, vừa khéo còn dư 2 đồng xu.” Tà Tiêu đưa cho cô một đồng tiền xu.

An Tâm chớp mắt vài cái, vừa khéo dư hai đồng xu nhưng ngồi phương tiện công cộng chỉ cần một đồng xu thôi.

Tà Tiêu sau khi xoay người thì bừa bãi nói: “Ngồi trên xe thoải mái quá lỡ mất trạm.”

An Tâm sững sờ một chút, nhìn anh ấy “Khanh khách” cười, hoá ra anh ấy cũng lỡ trạm..

Tà Tiêu nhướn mày, cái cằm hơi hất về phía trước: “Không lên xe sao?”

“A... ừm.” Quỳnh quá, cô không kịp phản ứng là anh ấy đang nói cái gì.

Mau chóng lên xe, lấy đồng xu mà Tà Tiêu cho cô bỏ vào máy rút vé, lòng có chút không nở.

“Anh dừng ở trạm nào?” Cô hỏi hần.

Thì ra đó là chỗ mà bọn họ hay ngồi, An Tâm ngồi phía dưới ngay gần cửa sổ, Tà Tiêu ngồi ở bên cạnh cô.

“Ba trạm.” Ba trạm.

A..., khoảng cách giữa cô với cậu ấy chỉ có một khoảng...

Trên xe, bọn họ đều nhìn ra ngoài cửa sổ theo hướng khác nhau, An Tâm tới trạm thứ nhất thì xuống xe trước Tà Tiêu, về đến nhà thì không có một ai.

Ba mẹ vẫn còn đi làm chưa về, Diệp Siêu thì có lẽ còn chưa có tan học. Bước vào phòng, ném túi sách lên giường rồi đi vào trong phòng bếp.

Trong tủ lạnh đã chuẩn bị sẵn rau quả tươi sống và thịt heo, nhìn đồng hồ trên mặt tường treo ở phòng khách đã điểm năm giờ.

Tắm xong, cô tự nấu cơm, thuần thực rửa rau, thái thịt, xào rau.

Năm giờ là ba mẹ An Tâm tan ca, về đến nhà phải năm giờ rưỡi.

“Két” cửa bị đẩy ra, phòng khách truyền đến âm thanh của bố dượng An Tâm: “Tại sao lại là những thức ăn này, không ngán sao.”

An Tâm từ phòng bếp đi ra, nhỏ giọng nói: “Trong tủ lạnh chỉ có những thứ này...”

“Mỗi ngày đều ăn uống như vậy, đi làm ăn, hết giờ làm về đến nhà lại phải ăn.”

“...”

An Tâm đứng ở trước bàn ăn, cúi đầu nhìn mũi chân của mình, trầm mặc...

“Làm sao vậy?” Mẹ An Tâm từ ngoài cửa đi vào, đi theo phía sau là em trai cùng mẹ khác cha với cô.

“Làm sao vậy?! Tự cô hỏi đi.” Bố dượng đứng đùng đùng ném chìa khoá trên bàn ăn, trầm mặt ngồi ở trên ghế sa lon.

Mẹ An Tâm nhìn đồ ăn trên bàn cơm, lại quay đầu nhìn về phía An Tâm: “Ai kêu cô xào cái trắng, đây là để lại cho ngày mai ăn.”

“Trong tủ lạnh không có...”

“Không có thì cô không biết đi mua sao, tiền đi học không phải cho cô rồi hay sao. Còn thừa lại bao nhiêu?”

“... Một trăm”

An Tâm cúi đầu rung rung nước mắt, mười ngón không ngừng lẫn vào nhau. Cuối cùng cô vẫn bị bức ra ngoài đi mua đồ ăn, rồi lại bị bắt làm hai món ăn là thịt xào cà chua và trứng trắng, thế nhưng An Tâm lại không đói bụng, tắm rửa qua loa liền trốn vào trong phòng.

Ngày 5 tháng 9 năm 2008.

Hôm nay là thứ sáu, lại phải về nhà..

Ngồi trên xe buýt về nhà, tôi nhìn thấy Tà Tiêu lặng lẽ ngồi bên cạnh tôi.

Nhìn qua hình như anh ấy rất mệt nên ngủ gục trên xe buýt.

Sau đó, chúng tôi lại cùng bỏ lỡ mất trạm của mình...

A... trạm anh ấy xuống cũng rất gần nơi cô, rất gần...

Phòng khách, mẹ An Tâm lớn tiếng gọi An Tâm ra ngoài thu dọn bàn ăn. An Tâm đáp một tiếng, cất nhật ký bỏ vào ngăn kéo rồi đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Tạm Biệt, Bầu Trời Tươi Đẹp Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bạn cùng bàn, cậu đến từ hành tinh khác sao?!

Edit: C.L

Thứ bảy, chỉ có An Tâm ở nhà một mình..

7:30 bố dựng liền đi làm, mẹ dẫn Diệp Siêu đi vườn bách thú, nói là cô giáo cho bài tập về nhà yêu cầu viết một đoạn văn miêu tả loài vật..

Buổi chiều, An Tâm làm xong bài tập, duỗi lưng một cái, nhìn bầu trời trong lành ngoài cửa sổ, đeo một cái túi nhỏ ra khỏi cửa.

An Tâm không thích ‘căn nhà’ hiện tại, lạnh nhạt không có một chút ấm áp, mà đối với bọn họ mà nói thì cô cũng chỉ là một điều phiền toái. Trên đường cái, người đến người đi, một số tiệm bán quần áo mở nhạc âm ỉ, An Tâm mò mẫm cái túi nhỏ đeo trên thắt lưng. Đi đến trước một tiệm bán quần áo lớn, nhìn xuyên thấu qua tủ kính thấy một chiếc váy công chúa màu trắng...

An Tâm nhớ tới bố của cô, vào sinh nhật tám tuổi của cô năm đó, bố của cô sẽ tặng cho cô một chiếc váy công chúa màu hồng phấn rất đẹp, bố nói chỉ cần cô mặc chiếc váy công chúa của bố cô mua tặng thì cô có thể biến thành cô công chúa xinh đẹp nhất..

Nhưng mà không có bố yêu thương công chúa, vĩnh viễn cũng sẽ không hạnh phúc a...

An Tâm nhìn bầu trời xanh thẳm, rù rứt...

Về đến nhà, mẹ và Diệp Siêu đã trở về. Mẹ nhìn chằm chằm vào cái túi nhỏ của An Tâm “Cô đi chết ở đâu thế? Không cần làm com sao?”

“Không phải là mẹ bảo con đi tìm việc làm sao?” An Tâm cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

Mẹ An Tâm trầm mặc rồi lại hỏi: “Tìm được không?”

An Tâm liếc bà rồi nhìn xuống đất lắc đầu..

“Vậy cô ra ngoài lâu như vậy làm cái gì? Việc làm thì không thấy đâu, đúng thật là tôi uống công tạo điều kiện cho cô đọc sách.”

“... Bọn họ nói con còn nhỏ.”

“Nhỏ cũng không cần kiếm tiền, cô ăn mặc không phải tốn tiền sao.”

An Tâm trầm mặc cúi thấp đầu, thấy mẹ rất lâu cũng không lên tiếng, len lén nhìn bà ấy. Mẹ thở phì phì ngồi ở trên ghế sa lon, hai tay vòng trước ngực, Diệp Siêu bên cạnh thấy An Tâm liếc mắt về hướng bọn họ liền lè lưỡi làm mặt quỷ với cô.

An Tâm bấu môi, cúi đầu nhìn mũi chân của mình, thế nhưng An Tâm có thể cảm nhận được bây giờ mẹ rất tức giận: “Còn đứng ở đây làm cái gì, không cần đi mua đồ ăn nấu com sao? Đừng có đứng trước mặt tôi nữa, nhìn thấy là lại bực mình.”

“...”

Khoảng thời gian hai ngày cuối tuần, An Tâm ngoại trừ tìm việc làm thì bận bịu với công việc nhà rồi tự giam mình ở trong phòng để qua hết ngày. Trở về tới trường học, những người ở trong ký túc xá đều đã có mặt. An Tâm cất kỹ túi sách, lấy ra vài cuốn sách trở lại lớp học.

Thời gian vào tiết chỉ còn hơn 10 phút, các bạn trong lớp cũng lần lượt ngồi vào vị trí của mình, chờ đợi tiết học bắt đầu...

Quý Đa Mỹ vừa vào lớp học liền chạy đến bên cạnh An Tâm ngồi xuống, kéo cánh tay của cô nói: “Từ nay về sau chúng ta sẽ là bạn bè, cậu cũng coi tôi là bạn bè phải không?”

An Tâm sững sờ nhìn cô, không hiểu tình hình, ngây ngốc gật đầu..

“Đa Mỹ, cậu làm sao lại kết bạn cùng với một người ngu ngốc như vậy, cậu bị ngốc sao.” Hứa Hường Tinh lười kéo Quý Đa Mỹ đi về chỗ ngồi, cô không rõ, cái loại ngu ngốc kia có cái gì đáng để kết bạn, nhìn thế nào cũng thấy chướng mắt.

Quý Đa Mỹ hất tay Hứa Hường Tinh ra, chỉ vào Chung Hòa Ngừ ngồi phía trước: “Cậu không phải cũng kết bạn với cô ta hay sao, cậu cũng biết tôi chán ghét cô ta mà?!”

Hứa Hường Tinh gật gật đầu: “Nhưng mà cái này không giống vậy...”

“Chỗ nào không giống nhau, tớ không muốn nhìn thấy cô ta, nếu cậu vẫn tiếp xúc với cô ta thì chúng ta sẽ tuyệt giao.”

An Tâm liếc nhìn Chung Hòa Ngừ cúi đầu, muốn tìm kiếm biểu cảm gì đó trên mặt của cô ấy, đáng tiếc, cô ấy cúi đầu, tóc dài che mất gương mặt của cô ấy mất rồi.

Cô nghĩ cô ấy giống với cô, hai người cùng thuộc về một thế giới.

Chủ nhiệm lớp vừa mới bước vào lớp, Triệu Tề Minh đi sát ngay phía sau liền chạy tới chỗ ngồi của mình..

Chủ nhiệm lớp hất cằm, ánh mắt phía sau cặp kính nhìn chăm chăm vào Triệu Tề Minh, nghiêm túc nói: “Có một số học sinh đừng tưởng rằng mau mắn vào lớp học rồi thì có thể điềm nhiên như không có việc gì, lần sau không xảy ra chuyện như thế này nữa đâu.”

Triệu Tề Minh cười đùa tí từng nhìn chăm chăm vào chủ nhiệm lớp, chủ nhiệm lớp trừng mắt liếc hần một cái, ánh mắt chuyển đến giữa lớp: “Trước khi vào học, thông báo với các em một chuyện tốt, tháng 11 toàn trường có tổ chức một trận bóng rổ giao đấu hữu nghị, hy vọng các bạn nam lớp chúng ta có thể hăng hái báo danh đăng kí, đương nhiên các bạn nữ nếu muốn có thể đi theo cổ động cho các bạn nam, phổ trương khí thế.”

Phòng học chỉ toàn một mảng âm thanh xì xào bàn tán, An Tâm rù rứt, nhìn không rõ ánh mắt của cô.

Triệu Tề Minh lấy cùi chỏ thúc cô hỏi: “Nếu tôi tham gia chơi bóng rổ, cậu có đi cổ vũ tinh thần cho tôi không?”

An Tâm nhìn hần một cái, nhìn về phía dãy lớp học khác ngoài cửa sổ.

Anh ấy ở đâu đó trong dãy nhà kia, hẳn là sẽ đi tham gia đúng không?!

“Aizzz, anh đây là đang hỏi cô em đây, dù sao cũng phải nói một lời đi chứ.”

An Tâm nhú mày, hần ngồi cùng bàn, thật sự rất âm ỉ. Đưa tay xé trang giấy trắng kế tiếp, ở phía trên đã viết gì đó, từ từ đưa tới trên bàn của hần.

Triệu Tề Minh cầm lấy giấy trắng, nhìn trái nhìn phải một chút, không rõ cái kia là có ý gì. Thấy An Tâm nằm ở trên mặt bàn chợp mắt, nói thầm: “Bạn cùng bàn, cậu đến từ hành tinh khác sao?!” Tại sao lại khó hiểu như vậy chứ...

Buổi sáng, trên bầu trời ánh dương đã chiếu sáng rực rỡ, những đám mây trắng toát biến ảo đủ loại hình dáng. Trong phòng học, thầy giáo chìm đắm trong thế giới của sách giáo khoa, ngay cả khi mây bạn âm ỉ dưới bục giảng cũng hoàn toàn không hay biết gì...

Đợi đến lúc tiếng chuông tan học vang lên, thầy giáo bị kéo về từ suy nghĩ, ho nhẹ vài tiếng: “Tan học!” Mang theo cuốn sách giả vờ trấn định đi ra khỏi lớp.

Bên trong sách Ngữ văn là những tác phẩm văn học xưa, nếu đọc hiểu sẽ say mê trong đó, còn giống như bọn hần nghe không hiểu gì thì đó thuần túy chính là bài hát ru con tra tấn người.

Thời gian nghỉ giữa giờ, trong phòng học là một mảnh huyền ảo, không có chút lười biếng giống như khi vào tiết.

Ủy viên thể dục ngồi ở vị trí phía trên, bên cạnh là nam đồng học, nữ đồng học thì vây quanh thành một vòng tròn...

“Không phải chứ, cậu cũng tham gia sao? Toàn thân cậu chỉ toàn xương sườn, rõ ràng là bị suy dinh dưỡng, đến lúc đó đừng có mà ôm trái bóng té xỉu đó.” Một nữ đồng học khinh bỉ nhìn nam đồng học đang đăng ký ghi danh, nam đồng học lúng túng nhìn mọi người, rồi truyền phiếu ghi danh đăng ký cho người bên cạnh.

“Aizzz, bạn học à, đừng nói chú em mất lòng tin rồi nha, mới bị đá kích nho nhỏ đã bỏ cuộc, thật không có lập trường mà, anh đây thay mặt toàn thể nam sinh khinh bỉ chú em.” Triệu Tề Minh không biết từ lúc nào đã chen lén vào, tay ôm quả bóng, vẻ mặt kiêu ngạo hất cằm lên.

Nam đồng học dao động, đôi mắt nhỏ lóe lên liếc trộm Triệu Tề Minh, khế cắn môi, một lần nữa điền tên bản thân vào giấy ghi danh, sau đó ảo não chạy ra khỏi lớp học.

An Tâm chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này bên ngoài cổng trường gần như không có một bóng người, đối diện dãy nhà bên cạnh cũng xảy ra tình huống không khác lớp bọn họ là mấy, vây quanh ở một chỗ, cười cười nói nói..

Đột nhiên, trên bàn An Tâm xuất hiện một tờ giấy, từ từ mở ra, phía trên chỉ viết hai từ màu đen: “Ra ngoài”

Nhìn quanh phòng học, một nửa số bạn học đã không còn thấy bóng dáng. Quý Đa Mỹ vây quanh chỗ ủy viên thể dục, đang nói chuyện gì đó với Triệu Tề Minh, Chung Họa Ngữ vẫn cúi đầu xem sách như cũ, mà Hứa Hường Tinh lại không biết đã đi đâu.

An Tâm nắm tờ giấy, cuối cùng vẫn đứng lên, đi ra khỏi lớp học.

“Chát~” Dưới bậc thang truyền đến một tiếng vang thanh thúy.

An Tâm vuốt má trái đau đốn, trừng mắt nhìn Hứa Hường Tinh: “Tại sao cậu lại đánh tôi?”

“Nhìn thấy cô chướng mắt, có được không?!” Cô ta hừ lạnh..

An Tâm cúi đầu nhìn mũi chân của mình, nước mắt từ hốc mắt nhỏ xuống mặt đất.

Ngoại trừ bố dượng và mẹ của cô ra thì đây là lần đầu tiên cô bị người ta tát, mà lý do đánh cô cũng giống y như lý do của bố dượng và mẹ, nhìn cô thấy phiền...

“Tôi cảnh cáo cô, đừng tưởng rằng Đa Mỹ nói muốn kết giao bạn bè với cô thì cô có thể dương dương tự đắc, cô cũng không trở về nhà mà soi gương lại mình, lúc nào cũng mang dáng vẻ ỉ lì cùng cái đức hạnh ấy, buồn nôn muốn chết.”

An Tâm ngẩng đầu, hốc mắt đỏ bừng nhìn cô ta, An Tâm cảm thấy cô ta thật đáng thương, một tiếng nói sâu trong nội tâm của cô ta nói cho cô biết, cô ta là một người cô độc, dùng tư tưởng của mình đi cười nhạo người khác để nâng cao giá trị bản thân mình.

Hứa Hường Tinh bị An Tâm nhìn đến phát cáu, muốn tát cô một cái nữa, cảm giác sau lưng có người, Hứa Hường Tinh bối rối xoay người chuẩn bị giải thích tình huống nơi này, thấy người tới là Chung Họa Ngữ, trừng mắt liếc cô ta, hất đầu rồi đi.

Chung Họa Ngữ đưa lưng về phía ánh mặt trời, mái tóc đen cắt ngang che khuất ánh mắt, nhìn không thấy rõ ánh mắt của cô ấy, Chung Họa Ngữ khẽ nói với An Tâm: “Vào học.”

Lâu lắm rồi An Tâm chưa từng được nghe âm thanh trong trẻo như vậy, cảm kích nhìn bóng lưng Chung Họa Ngữ rời khỏi, khóe mắt hơi ướt át.

Bạn đang đọc truyện *Tạm Biệt, Bầu Trời Tươi Đẹp Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Trên thế giới có hàng ngàn người, có lẽ cô chính là một trong số người bị thương để lãng quên. Nhưng mà cũng may,

Edit: C.L

Thời gian như bóng câu qua khe cửa, đảo mắt một tháng cứ như vậy trôi qua..

Từ cái lần bị Hứa Hường Tinh tát vào mặt, An Tâm lại không nói gì với bọn họ nữa, một mình, đọc lại độc vãng.

Một tuần lễ sau, Triệu Tề Minh không ngừng truy hỏi chuyện An Tâm bị đánh, đến nỗi mỗi khi An Tâm thấy hấn liền trốn mất dạng.

Chung Họa Ngữ cúi đầu chăm chú làm bài tập cuối cùng cũng ngẩng đầu liếc mắt nhìn An Tâm, lại nhìn Hứa Hường Tinh bên cạnh vẫn điềm nhiên như không có việc gì, hé miệng cúi đầu làm bài.

An Tâm bị Triệu Tề Minh truy hỏi đến xấu hổ, đẩy hấn ra rồi lập tức chạy ra khỏi phòng học. Triệu Tề Minh nghĩ muốn đuổi theo nên lập tức đứng dậy, tay trái thấy địa lý cầm một ly nước tay phải nâng một xấp tài liệu đi đến..

Hứa Hường Tinh nhìn bên ngoài cửa hừ lạnh, cô không lo lắng An Tâm sẽ khai ra cô, hấn cũng không tin rằng Chung Họa Ngữ sẽ nói ra mọi chuyện. Cô thấy An Tâm và Chung Họa Ngữ giống y như nhau, hèn nhất trở lại phòng học, vừa mới ngồi xuống Triệu Tề Minh liền đưa tay vén mấy sợi tóc vương trên mặt cô, nhìn đầu tay in trên gương mặt cô nhú mày hỏi: “Chuyện gì xảy ra, ai đánh cậu nữa?”

Giọng nói Triệu Tề Minh không lớn, nhưng có thể vang khắp không gian yên tĩnh lúc đang chờ thầy vào lớp, lời của hấn vẫn bị toàn lớp nghe thấy được, toàn bộ đồng học đều tò mò đưa ánh mắt nhìn gương mặt đỏ bừng của An Tâm mà bàn tán..

Quý Đa Mỹ kéo nhẹ quần áo Hứa Hường Tinh, về mặt mê muội hỏi: “Chuyện gì xảy ra a, cậu ấy bị người nào đánh vậy?”

Ánh mắt Hứa Hường Tinh lờm sang một bên, tiện tay mở sách, nhún nhún vai: “Tớ làm sao biết, nhất định là có người nhìn cô ta chướng mắt nên mới dấy dỗ một trận.”

Quý Đa Mỹ bĩu môi, chống cằm nhìn An Tâm, gật gật đầu đồng ý: “Có thể.”

An Tâm hất ra Triệu Tề Minh ra, cúi đầu xuống thấp hơn. Triệu Tề Minh chưa từ bỏ ý định truy hỏi: “Rốt cuộc là ai đánh cậu? Nói cho anh đây biết, anh đây báo thù cho.” Mặc cho người ta đánh, thật là cô bé đáng thương.

Một góc sân trường, An Tâm ôm đầu gối lẳng lặng ngồi dưới tàng cây, lúc này sân trường rất yên tĩnh, giống như lòng cô lúc này vô cùng tĩnh mịch.

Ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời rực rỡ, mây trắng thật đẹp, hoàn toàn trái ngược với cô. Cho dù cô đi tới nơi nào đều bị ghét bỏ giống như một con cừu non nhỏ bị thượng đế vứt bỏ vậy, thời điểm đau khổ nhất chỉ có thể gào khóc gọi vài tiếng, tự mình vuốt ve vết thương.

Trên thế giới có hàng ngàn người, có lẽ cô chính là một trong số người bị thương để lãng quên. Nhưng mà cũng may, còn có người nào đó giống cô, ngoài kia...

Triệu Tề Minh chỉ có thể coi như không có gì nhưng lại tuyên bố ở lớp học rằng không cho phép bất kỳ kẻ nào bắt nạt người ngồi cùng bàn với hấn là cô, điều này khiến An Tâm rất cảm động, mãi đến năm ngày trước khi nghỉ lễ quốc khánh, Triệu Tề Minh mới lặng lẽ ở bên tai An Tâm cười hi hi nói cho

cô biết là ngồi cùng bàn với hần thì chỉ có hần mới được bắt nạt mà thôi.

Vì thế, An Tâm nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó lập tức rõ ràng, Triệu Tề Minh luôn được dán mấy cái danh hiệu người hiền lành, tốt bụng “Bảo vệ” cô trên người, mà cô còn bị hần làm cảm động khóc như mưa, lúc Triệu Tề Minh bị thầy giáo phạt, An Tâm cũng thường xuyên giúp hần làm bài tập, ruột gan của An Tâm đều hồi hận muốn chết. Một lần Triệu Tề Minh dờ dỏng đùa dai giấu đi sách bài tập của An Tâm, Triệu Tề Minh và An Tâm cũng dự liệu trước được những chuyện sắp xảy ra, cô bị thầy giáo phê bình cho một trận, khiến cô rất tức giận..

Mà trong vòng hơn một tháng nay An Tâm chưa từng gặp lại Tả Tiêu, Nhạc Dương nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, trong toàn bộ mấy nghìn cá thể, có thể gặp được một người mà người đó lại xuất hiện cùng một lúc với ta thật là không dễ dàng, rất khó..

Đôi khi, cô vẫn sẽ đến ngồi dưới gốc cây kia, nhìn bầu trời, nhìn những đám mây trắng, thỉnh thoảng nhìn những bạn học đi từ đằng xa, biết đâu, trong đó có một người là anh ấy...

Cuối cùng trận thi đấu cũng đến, trên sân bóng rổ mỗi ngày đều rất náo nhiệt, từng lớp tuyển thủ đều luyện tập tại đây, ngồi vây quanh là hàng loạt nữ sinh ái mộ, không ngừng thét lên, hò hét..

Mỗi ngày An Tâm đều đi đến sân bóng rổ, một mình lẳng lặng đứng ở phía trên, tìm kiếm bóng lưng anh tuấn đã dần phai kia, đáng tiếc không tìm được.

Trên sân bóng rổ, Triệu Tề Minh mặc đồ thể thao màu xanh da trời nhảy lên ném vào một quả, một mảnh tiếng hò reo chói tai vang lên. Hần hướng về phía An Tâm nở nụ cười đắc ý..

An Tâm bĩu môi, lúc chuẩn bị về ký túc xá, ánh mắt liếc ngang qua khán phòng nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của Quý Đa Mỹ cùng vẻ mặt không tình nguyện của Hứa Hường Tinh.

Cảm nhận được cái nhìn chăm chú của An Tâm, Hứa Hường Tinh khiêu khích trừng liếc cô.

Một người chẳng có mục đích đi dạo loạn xạ ở sân trường, phía xa xa có một thân ảnh ngồi ở bên hồ hấp dẫn ánh mắt An Tâm, bước chân vô tình đi đến bên hồ.

Chung Họa Ngữ ngẩng đầu nhìn An Tâm, ngay sau đó lại nhìn về phía ánh sáng lặn dần trên mặt hồ, gió nhẹ ‘Vù vù’ khẽ lướt qua cành liễu, thổi làn váy của bọn họ, quần áo theo gió chập chờn..

Đây là lần đầu tiên An Tâm nhìn rõ mặt Chung Họa Ngữ, làn da trắng nõn, ánh mắt nhỏ dài, khiến cô cảm giác không giống như vậy.

An Tâm ngồi ở bên cạnh, sánh vai cùng cô ấy, bầu trời nơi đây dường như không giống với lúc trước, trời càng xanh, mây càng trắng

“Cậu thích trời nắng sao?” Chung Họa Ngữ hỏi nàng.

“Hả? Ừm, thích trời nắng... cậu thì sao?”

Chung Họa Ngữ lắc đầu, ngẩng đầu đang nhìn bầu trời. ”Trời mưa...” Cho dù có khóc cũng sẽ không bị phát hiện..

Trời mưa, âm u, mưa gió mù mịt.

An Tâm không thích..

“Trời mưa, quần áo sẽ ẩm ướt.” Quần áo ướt, sẽ bị mắng.

Chung Họa Ngữ cúi đầu gắt gao mím môi, hai tay đặt ở trên đùi, cô thích nghe câu chuyện của mưa, tựa như giọt mưa có thể thấu hiểu được chuyện của cô, sẽ không cười nhạo cô, nhục nhã cô..

“Này, tranh thủ thời gian làm bài đi.” Trong phòng học, Hứa Hường Tinh bỏ lại hai tờ bài thi trên bàn Chung Họa Ngữ, nói với cô ấy, công dụng lớn nhất của Chung Họa Ngữ chính là đầu óc rất tốt, bài tập giao cho cô ấy là không có vấn đề..

An Tâm cắn đầu bút, nhìn Chung Họa Ngữ cầm lấy bài thi trên bàn, cúi đầu lặng lẽ làm bài.

Cô không hiểu, tại sao Chung Họa Ngữ lại mặc kệ Hứa Hường Tinh...

Có lẽ, trong nhật ký của tuổi thanh xuân, mỗi người đều có một tờ bí mật thuộc về mình..

Một ngày, hai ngày, ba ngày... Thời gian như nước chảy, tự nhiên phóng khoáng trôi đi.

Trận đấu bóng rổ càng ngày càng tới gần, Quý Đa Mỹ cùng An Tâm cũng càng ngày ‘Thân cận’.

Mấy ngày hôm trước, không biết vì nguyên nhân gì mà Hứa Hường Tinh cãi lộn với Quý Đa Mỹ, cũng bởi vì thế mà cho tới bây giờ Quý Đa Mỹ cũng không có để ý tới Hứa Hường Tinh, mà từ trước đến nay đều ở cùng một chỗ với An Tâm, lôi kéo tay nàng đi học, tan học liền tiến đến bên người nàng, chiếm lấy vị trí của cô rồi vui vẻ cười cười nói nói với Triệu Tề Minh. Thậm chí ngay cả đi học cũng vẫn nhìn chằm chằm vào An Tâm, điều này làm cho An Tâm cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Mấy ngày nay tâm tình Hứa Hường Tinh vẫn không tốt, mà Chung Họa Ngữ liền thành nơi trút giận của cô ta, thỉnh thoảng hét to với cô ấy, lúc đi học bực bội thì đá mạnh ghế của cô nàng.

Mấy lần An Tâm muốn tiến lên khuyên bảo, nhưng lại không có dũng khí. Cô phải lấy thân phận gì để giúp cô ấy, bạn bè sao? Đường như, bọn họ không phải..

Tháng 11, khí trời có chút lạnh, ngồi dưới tán cây, gió lớn thổi qua sẽ lạnh đến nổi run lấy bầy...

An Tâm không thích mặc quá nhiều quần áo, thoát nhìn rất cồng kềnh. Thân thể liên tục run lấy bầy, kéo áo khoác che người, ôm hai chân, dưới bầu trời đen ngịt mưa phùn cuối cùng cũng nổi lên, mưa tháng 11, lất phất không ngừng rơi.

Bạn đang đọc truyện *Tạm Biệt, Bầu Trời Tươi Đẹp Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nếu như cô là một đóa mây trắng noãn phiêu động thì bố cô chính là trời xanh

Edit: C.L

Trở lại ký túc xá, đẩy cửa ra, bên trong truyền đến tiếng la hét của Hứa Hường Tinh: “Cô cút cho tôi, đừng có dùng bộ dạng sáng ngời buồn nôn ấy ở trước mặt tôi, phiền chết rồi.”

Chung Họa Ngữ cúi đầu đứng trước mặt Hứa Hường Tinh, đưa cái hộp nhỏ màu lam trong tay cho Hứa Hường Tinh: “Cho cậu.”

Hứa Hường Tinh liếc mắt, thò tay hất rơi cái hộp xuống dưới đất, liếc nhìn An Tâm trừng mắt nói: “Cô cho rằng Đa Mỹ thật sự xem cô là bạn bè sao, hừ, đồ ngu.”

An Tâm chưa bao giờ nghĩ cô với Quý Đa Mỹ có thể trở thành bạn bè, mím môi đứng im nhìn Chung Họa Ngữ bất động, tiến lên nhặt cái hộp nhỏ màu lam, bên trong đựng một con búp bê.

An Tâm cầm lấy cái hộp đứng ở trước mặt Chung Họa Ngữ đem đồ vật đưa cho cô ấy.

Chính xác là bọn họ không giống nhau..

Ngoài cửa sổ, những hạt mưa nhỏ rơi tí tách, rơi xuống ao đầm, tạo thành một vòng gợn sóng.

Cùng một bầu trời nhưng không cùng tính cách..

Bầu trời vừa mới mưa, có chút tối. Không khí cũng rất trong lành, An Tâm tham lam hít sâu một hơi, cả người cũng thoải mái hơn. Bầu trời sau cơn mưa, treo một dải cầu vồng, ánh mặt trời cũng từ từ xuất hiện, vẫn là bầu trời rực rỡ ấy.

Hôm nay là thứ sáu, cũng là ngày giỗ của bố An Tâm.

Trong nhật ký xuất hiện tấm ảnh của cô chụp chung với bố, trên tấm ảnh, cô ôm chặt cổ bố, cười rất ngọt.

Đây là tấm ảnh duy nhất An Tâm chụp chung với bố và cũng là tấm ảnh cuối cùng, bố dường như không cho phép, mẹ nói đồ vật người chết rất đen đủi, An Tâm liền vội vàng cất giấu tấm ảnh này trong nhật ký.

An Tâm nghĩ, nếu như bố của cô vẫn còn bên cạnh cô thì bây giờ cô sẽ là một cô công chúa xinh đẹp hạnh phúc nhất. Dù cho không phải là công chúa thì chắc chắn cũng sẽ rất hạnh phúc.

Là điều gì bố buộc trái tim ta mỗi năm, là điều gì cản bước thanh xuân của chúng ta?

Ánh mặt trời ấm áp, rơi vãi vào mỗi góc đường, nhưng lại quên mất một góc khác..

“Không đi học sao?” Tả Tiêu có chút giật mình, nhìn An Tâm phát run dưới tán cây.

Lâu rồi cô không thấy anh ấy, đã bao lâu rồi nhỉ? Một ngày, một tuần lễ, hay là một tháng?

Vì sao cô lại cảm thấy nó lâu như một thế kỷ vậy..

“Ừm. Anh cũng trốn học?!” An Tâm nghiêng cái đầu, nhìn anh ấy.

Ban một, cao tài sinh đâu rồi, cũng cho phép trốn học sao?

Tà Tiêu ngồi xuống bên cạnh cô, anh ấy cũng mặc rất ít, thậm chí có thể thấy được gió lạnh xuyên thấu qua lớp quần áo tiến vào trong cơ thể: “Không thích đi học, rất phiền.”

Nhìn ánh mắt thân thiết của thầy giáo, đối mặt với một đồng đề thi làm không hết, lúc nhìn thời gian thi Đại học đang đếm ngược được viết lên trên bảng đen, cảm giác như có một tảng đá vô hình đè ép không thở nổi.

Hắn không rõ, đây là khát vọng mà thầy cô hướng tới hay mục tiêu là mỗi kỳ thi Đại Học đều có học sinh thi đỗ..

“Cái kia, anh muốn thi vào trường đại học nào?” An Tâm hỏi.

Tà Tiêu cười, muốn thi vào trường đại học nào? Mỗi ngày hầu như đều có người hỏi vấn đề như vậy, bất kể là cô hay là bọn họ. Mỗi người khác nhau nhưng lại chung một vấn đề.

Hắn nhìn ánh mắt An Tâm, nhàn nhạt cười yếu ớt: “Không biết, ba mẹ nói là đi Nam Kinh, bọn họ thích nơi thành thị ấy.”

Bọn họ, yêu thích nơi thành thị ấy...

Vậy còn anh? Anh có thích không?

“Lá gan của em đúng là lớn mà, mới cao nhất đã trốn học rồi, về sau thi hỏng mất.” Tà Tiêu nhú mày, đưa tay nhặt lấy lá cây khô héo vướng trên tóc cô, nhẹ nói: “Không nên trốn tiết, như vậy không tốt.”

An Tâm đỏ mặt, cúi đầu xuống, nhẹ giọng: “Vâng.”

Hai bên lại trầm mặc lần nữa..

“Trận đấu bóng rổ sắp tới rồi, làm sao không thấy anh luyện bóng?” An Tâm đánh vỡ yên tĩnh, nỗ lực tìm kiếm chủ đề.

“...Anh không có tham gia.” Tà Tiêu hơi hột nói.

An Tâm hồ nghi nhìn gò má của hắn: “Tại sao lại không tham gia?”

“Ban đầu định đăng ký rồi nhưng mẹ của anh và thầy giáo không cho.” Tà Tiêu nhìn ánh mắt An Tâm cười khỏ: “Sắp thi Đại học rồi, còn rất nhiều bài thi cần giải quyết.”

Bởi vì đề thi tốt hơn nên không tham gia thi đấu bóng rổ sao?! Như vậy thì sẽ rất lâu cô sẽ không được gặp anh ấy, có phải điều này chứng tỏ bọn cô không phải là không có duyên phận, chỉ là khi cô ngừng đầu tìm kiếm đôi mắt của anh ấy, mà anh ấy đúng lúc vui đầu chìm ngập trong bài thi.

“Em thi sao? Tại sao trốn học?” Tà Tiêu nhìn chăm chăm vào mặt của cô, sợ bỏ lỡ một biểu cảm nào đó. Mà hắn cũng thành công thấy được trên gương mặt An Tâm một loại biểu cảm được gọi là bi thương.

An Tâm ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh, cười yếu ớt: “Tối nghe mây trắng kể chuyện xưa.” Quay đầu lại nhìn Tà Tiêu, lộ ra hàm răng trắng nõn: “Anh tin không?”

Tà Tiêu buồn cười gật đầu: “Tin...”

Mây trắng sẽ lặng lẽ trò chuyện, sẽ vụng trộm chạy trốn, thừa dịp chúng ta không chú ý..

Về đến nhà, đẩy cửa ra liền nghe được âm thanh của mẹ: “Chết ở đâu rồi, bây giờ mới trở về! Cô dứt khoát cắt đi rồi dùng có mà trở về, bớt chướng mắt.” Chỉ vào bàn ăn: “Nuôi cô lớn như vậy, cũng học lên cấp 3 rồi, thế nào ngay cả đến đồ ăn còn muốn mẹ già chuẩn bị tốt cho cô, haha tôi nuôi dưỡng cô lớn như vậy để mà còn dùng đây, cái gì cũng tệ hại. Cô mau nói cho tôi biết, có phải cô cố ý về muộn như vậy để cho mẹ già như tôi đến hầu hạ cô phải không?”

Bố dượng ngồi ở trên ghế sa lon lật giấy báo, thỉnh thoảng giương mắt nhìn An Tâm đứng ở cửa ra vào đang cúi đầu nhìn mũi chân mình.

“Nói chuyện đi chứ, cảm sao! Tạo điều kiện cho cô đọc sách, đọc đến nỗi cảm luôn đứng không!” Mẹ trừng mắt, tức giận đánh về phía cô, véo cánh tay của cô.

An Tâm cắn, ôm cánh tay ghen ngào: “Hôm nay là ngày giỗ bố, con đi gặp bố..”

Mẹ An Tâm liền giật mình, lại trầm mặc, không nói một tiếng đi đến bàn ăn thu dọn bát đĩa. Bố dượng ném tờ báo trong tay lên trên bàn trà, trầm mặt thì thầm: “Cũng không phân biệt được bây giờ là ai nuôi dưỡng mày, vẫn còn nhớ đến bố, nếu nghĩ đến bố mày thì sao không đi cùng với bố mày đi, sống làm gì để ảnh hưởng tới người khác.”

Đúng vậy a, làm sao cô không muốn chứ, cô cũng muốn đi theo bố, ở bên bố, trò chuyện với bố, nói cho bố biết cuộc sống không có bố yêu bên cạnh rất đau khổ.

Bố lừa cô, cũng không phải tất cả những người được kêu là “Bố” đều xem cô như bảo bối, như công chúa.

Nếu như, cô là một đóa mây trắng thì bố cô chính là bầu trời xanh.

Thế nhưng, bầu trời xanh của cô mất đi rồi thì cô cũng không còn là đóa mây trắng tự do tự tại nữa.

Tâm tình sa sút của An Tâm cũng không dừng lại tại đó, trong phòng đèn kín, Chung Họa Ngữ có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình.

“Phanh phanh.” Rất nhanh, mạnh mẽ..

Ngoài cửa phòng khách: “Tốt, lúc nào thì anh đến đưa nó đi đây?..”

“Mấy ngày nay còn có việc, phải qua ít ngày nữa.” Là giọng nam hùng hậu..

“Nếu chuyện kia thành, đến lúc đó hãy điện thoại liên hệ.” La phu nhân cười tủm tủm đứng lên tiễn khách, nháy mắt với Hứa Hường Tinh ngồi trên ghế sa lon vẫn không nhúc nhích, đứng lên tiễn khách là lễ phép cơ bản.

Hứa Hường Tinh không tình nguyện đứng lên, lập tức giống như xương cốt bị tê liệt tựa lưng trên ghế sofa.

“Mẹ, người thật muốn đưa đi cô ta đi sao?” Thuận tay cầm quả táo trên bàn lên, lau vào quần áo rồi đưa vào trong miệng.

“Đương nhiên, nhà của chúng ta lại không có nghĩa vụ nuôi dưỡng một kẻ nhàn rỗi. Không phải con nói con chán ghét nó sao!” Tám năm trước, con gái nàng thấy nó đáng thương nên nhặt nó từ ngoài đường về nuôi, bây giờ con gái lớn rồi, không cần bạn chơi, mà nhà bà cũng nuôi nó tám năm, tìm cho nó một gia đình tốt là được, coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

“Có thể là người đàn ông vừa rồi, người nhà ở rất xa, vẫn chưa có vợ.” Hứa Hường Tinh cắn quả táo, tuy rằng cô không có bất cứ quan hệ nào với Chung Họa Ngữ, nhiều lắm thì coi cô ta như là bạn nhặt được đem về nhà chơi, nhưng chung quy bọn họ cũng đã sống chung dưới mái hiên này tám năm rồi, có chút không đành lòng. “Mẹ, còn biện pháp nào khác không?”

“Ở đâu ra biện pháp, ba của con gần đây làm ăn không tốt, lại nuôi thêm một kẻ nhàn rỗi, con muốn nhịn đói hay là muốn khấu trừ tiền tiêu vặt?”

“Đừng.. tiền tiêu vặt của con đã đủ eo hẹp rồi, người lại trừ bớt thì con cũng không đi học được rồi.” Thở phì phì ăn vài miếng táo rồi ném lên trên bàn, không quay đầu lại đi thẳng về phòng, đi ngang qua cửa phòng Chung Họa Ngữ, thô bạo dùng chân đá, tức giận rống to: “Cô trốn ở bên trong làm gì vậy, tự sát sao, chết cũng vô dụng thôi.”

“Ai ôi, bảo bối, con đá cửa làm gì vậy, không biết một cánh cửa bây giờ đắt bao nhiêu sao!” La phu nhân đau lòng đi tới, nhìn chăm chăm vào cửa, xác định xem có hư hao gì không. Hứa Hường Tinh bĩu môi, liếc mắt, hất đầu đi vào gian phòng của mình, “Rầm” cửa phòng bị đóng lại một cách nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Tạm Biệt, Bầu Trời Tươi Đẹp Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Tên ngồi cùng bàn dường như có chút đáng yêu

Edit: C.L

“Aizz, bạn cùng bàn, An Tâm..” Triệu Tề Minh cười xe đạp chạy phía sau An Tâm hô to, hấp dẫn vô số ánh mắt người đi đường.

An Tâm cúi đầu nhếch môi, bước chân cũng càng chạy càng nhanh..

Triệu Tề Minh một chân chạm đất, một chân đặt trên bàn đạp, vượt lên trước mặt An Tâm, khẽ hát cảm: “Aizz, anh đây gọi cô em đây, thật đúng là...”
Tốt xấu gì cũng là bạn cùng bàn, vậy mà không cho hân chút mặt mũi nào.

An Tâm ngẩng đầu, nhìn vào mắt hán hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì.” Triệu Tề Minh “Hắc hắc” Gãi gãi gãi sau gáy, vỗ vỗ chỗ ngồi phía sau: “Tôi chờ cậu.”

“Không cần, sắp đến rồi..” Lời còn chưa nói hết, cặp sách đã bị Triệu Tề Minh đoạt đi, lời tay của cô kéo về phía yên sau. “Ngồi xuống đi, xuất phát thôi.”

An Tâm bắt đầu đi ngồi ở phía sau, tay phải khẽ nắm lấy quần áo của hán.

“Này, xem đi, tôi đã nói với cậu là quan hệ giữa cô ta với Triệu Tề Minh có vấn đề mà, thế nào, đã tin chưa.” Hứa Hường Tinh quay về hướng Triệu Tề Minh và An Tâm bĩu môi, nhìn có chút hả hê nói.

Quý Đa Mỹ nghiêm mặt, liếc nhìn nàng một cái: “Cậu đừng nên nhiều chuyện.”

Hai tay gắt gao nắm chặt, cô ta so với An Tâm đâu thua kém gì, cô xinh đẹp hơn cô ta, giàu có hơn cô ta, cô ta tối ngày chỉ bày ra vẻ mặt u ám, thực làm cho người khác bực bội.

“A, bạn nữ kia không phải là bạn gái Tà Tiêu sao, tại sao lại ở cùng một chỗ với người con trai khác? Lại thật, chẳng lẽ không phải?” Một nữ sinh ven đường kinh ngạc chỉ vào bóng lưng An Tâm.

Nữ sinh đi cùng bên cạnh hỏi: “Cậu không có làm chứ, Tà Tiêu độc thân cơ mà, làm sao có thể có bạn gái?”

Nữ sinh vuốt vuốt mái tóc: “Nhưng mà tớ thấy cô ấy hay ở cùng một chỗ với Tà Tiêu, ngay dưới tán cây phía sau bàn báo cáo, nhìn rất giống đang hẹn hò mà.”

“Thật sao?” Không thể nào, tin tức khủng bố như vậy mà sao chẳng ai biết cả..

Nữ sinh gật gật đầu, sau đó bị một nữ sinh khác kéo tay, chạy về hướng cổng trường.

Nguyên một buổi sáng, An Tâm đều cảm thấy bầu không khí rất kỳ lạ, nhưng lại không thể nói ra được điểm kỳ lạ ấy.

Quý Đa Mỹ thỉnh thoảng thừa dịp thầy giáo xoay người viết chữ trên bảng đen thì quay xuống trừng mắt với cô, Hứa Hường Tinh cũng cách vài phút liếc nhìn cô một cái, ánh mắt khiêu khích, còn có vài yếu tố không biết tên..

“Lại mơ mộng, nhìn bảng kia.” Triệu Tề Minh hươ tay trước mặt An Tâm, hần phát hiện hình như thỉnh thoảng cô nhìn tòa nhà đối diện mà ngẩn người..

An Tâm quay đầu đi chỗ khác, không đáp cũng không để ý hần.

Triệu Tề Minh phiền muộn bĩu môi, chống cằm nghe thầy giảng môn toán mà hần thích học nhất.

Chuông tan học vừa vang lên, An Tâm đã chạy nhanh ra khỏi phòng học, gương mặt thầy dạy toán xanh mét trừng mắt nhìn về phía cửa ra vào, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Học sinh mới ra khỏi lớp là ai, thầy còn chưa nói tan tiết đâu. Lớp trưởng, tan học gọi nàng đến phòng làm việc của tôi.” Hừ, mắt không có bề trên, thiếu giáo dục.

An Tâm một mạch chạy như điên, đứng ở cổng lớn trường học nhìn quanh, vừa rồi cô đã nhìn thấy rõ ràng, tại sao bây giờ lại không thấy nữa.

Thoáng biến mất khỏi con đường nhỏ, cô không phải nhìn lầm chứ, đứng ở cửa trường học nhưng không có vào, chính là nàng a.

Cảm giác có ánh mắt nhìn chằm chằm vào hần, An Tâm ngẩng đầu nhìn về hướng của dãy lớp học, mặc áo sơ mi trắng đứng ở lầu ba, mái tóc gọn gàng, hần không phải là Tà Tiêu thì là ai..

Ánh mắt chạm nhau trong không trung, An Tâm ngơ ngác nhìn hần, thậm chí quên mất chuyện bước đi.

“Aizz, cậu làm gì mà chạy vội như vậy chứ, mệt chết anh đây rồi.” Triệu Tề Minh chống nạnh không kịp thở, thấy An Tâm ngầy ngốc nhìn chăm chú một chỗ, nhìn theo ánh mắt của cô hỏi: “Hần là ai vậy, cậu quen biết sao? Nhìn cao lớn và đẹp trai nha.” Suy nghĩ một chút lại chăm chú gật gật đầu bổ sung: “Nhưng mà vẫn không đẹp trai bằng anh đây.”

Về mặt An Tâm đầy vạch đen, cúi đầu vội vàng cất bước rời đi, ý bảo không biết tên con trai đó là ai.

Triệu Tề Minh theo ở phía sau hô to, sau đó thì thầm không có lương tâm, không biết thương hương tiếc ngọc..

Sau khi tan học, An Tâm đi lên văn phòng gặp thầy giáo, cuối cùng phải đứng nghe giáo huấn của nửa tiếng đồng hồ, mà thầy dạy toán bùng cà-mên, một bên lựa xương cá, một bên nhìn cô, bới ra một miếng com, vừa ăn vừa quở trách cô. Bụng An Tâm đã sớm kháng nghị rồi, rồi, nghe mùi com chín, nhìn không được len lén nuốt nuốt nước miếng..

Đi ra khỏi văn phòng, đã nhìn thấy Triệu Tề Minh cầm cái túi nhựa đứng ở trước cửa, cười hi hi nhìn cô.

“Thế nào, về sau còn dám lỗ mãng như vậy không?” Nói xong chìa tay đưa túi nhựa cho cô: “Nè, cho cậu.”

“Hả? Cái gì?” Mê mụ trong chốc lát..

Triệu Tề Minh quay đầu bĩu môi nói: “Nhà ăn không có com, ăn những thứ này đi.”

Cái này là mua cho cô?

“Ừ, đừng quá cảm động, anh đây chính là một đại thiện nhân.” Thấy vẻ mặt An Tâm cảm kích nhìn hần, Triệu Tề Minh có thể cảm giác được nhịp tim

của bản thân đang tăng tốc, đỏ mặt quay người nói: “Mau ăn đi, tôi đi trước đây.”

An Tâm nhìn bóng lưng hần rời đi, cười yếu ớt..

Tên ngồi cùng bàn dường như có chút đáng yêu.

Liên tiếp vài ngày, An Tâm cũng không có nhìn thấy Chung Họa Ngữ, cô khẳng định, người đứng ở trước cửa trường học ngày đó chính là cô ấy.

Nhưng mà tại sao cô ấy đã đến cổng nhưng lại không vào? Mấy ngày trôi qua, chủ nhiệm lớp không có nhắc đến, Hứa Hường Tinh cũng không có chút kinh ngạc nào.

Không đứng..

Đi đến trước mặt Hứa Hường Tinh, muốn nói lại thôi, An Tâm không biết cô có nên hỏi hay không.

“Làm gì vậy, có lời cứ nói.” Hứa Hường Tinh đoán được An Tâm muốn hỏi điều gì, trầm mặc rồi lại mở miệng nói: “Cô ta đi rồi.”

“Đi rồi” cô thấy cô ấy...

“Đừng nhìn tôi, tôi cũng không rõ ràng lắm, dù sao cô ta cũng sẽ không trở về nữa.” Cô chỉ biết là cô ta sẽ không trở lại, về phần đi nơi nào, cô hoàn toàn không có hỏi. Dù cho cô rất ghét Chung Họa Ngữ nhưng không thể phủ nhận rằng cô sớm đã quen với sự hiện hữu của cô ta, không có người hầu bên cạnh có một chút buồn bực không vui..

Ngoài cửa sổ, lại nổi lên một cơn mưa nho nhỏ, khí trời dày đặc sương mù, ‘tí tách’ vang lên âm thanh của giọt mưa rơi xuống mặt đất, điều này làm cho An Tâm nhớ tới Chung Họa Ngữ.

Cô ấy thích trời mưa...

Không biết cô ấy có phải đang ở một nơi nào đó cùng một bầu trời nhưng không có mưa rơi hay không, hít vào không khí trong lành sau cơn mưa...

An Tâm lật tung đồng hồ bên trong học bàn, đem toàn bộ sách đặt lên mặt bàn, xem xét từng cái, không thấy cuốn nhật kí đâu hết...

Cẩn thận nhớ lại, mặc dù vài ngày không có đụng tới nó nhưng cô khẳng định nhật ký vẫn được để ở trong học bàn, hoàn hảo đặt trên sách ngữ văn.

“Ai là An Tâm, ra đây.” Một đám nữ sinh lớp trên vây quanh ở cửa ra vào, ánh mắt dò xét phòng học.

An Tâm muốn đứng lên lại bị Triệu Tề Minh đè cánh tay xuống.

Hắn chạy ra ngoài cửa vui tươi hơn hỏi: “Các chị tìm cô ấy có việc sao?”

Nữ sinh cầm đầu đưa mắt đánh giá Triệu Tề Minh, sau đó lộ ra nụ cười ngọt ngào nói: “Cậu cứ gọi cô ta ra đây là được, tôi có chuyện muốn nói với cô ta.”

“Nói cái gì a, ở nơi này nói cho anh đây nghe cũng được mà.”

Nữ sinh trầm mặt nhưng không tiện phát tác, nữ sinh tóc ngắn đứng ở đằng sau cô ta nói to: “An Tâm là ai? Kề nhất gan.”

“Là tôi.” An Tâm đứng dậy khỏi chỗ ngồi, nhìn bọn họ hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Ra ngoài nói.” Dứt lời, một đám người hất đầu rời khỏi.

An Tâm nhú mày, cúi đầu trầm mặc một lát nhưng vẫn đi ra, cô cũng rất muốn biết, bọn họ rốt cuộc có lời gì muốn hỏi cô.

Đi qua bàn Triệu Tề Minh, cổ tay bị hắn giữ chặt. Hắn đứng lên nhìn mặt cô nói: “Tôi đi cùng cậu.”

An Tâm đẩy tay của hắn ra, mỉm cười: “Không cần, chẳng qua là có chuyện hỏi tôi thôi.”

“Đúng vậy a, An Tâm lại không biết bọn họ, không có việc gì đâu.” Quý Đa Mỹ tiếp cận tới đây, ngày đó, đối thoại giữa hai nữ sinh kia cô đã nghe thấy hết, An Tâm thâm mến Tả Tiểu ban nhất cao tam, anh ta là bạch mã vương tử của đám nữ sinh cao tam.

Quen biết với anh ta, thậm chí rất thân thiết. Cùng nhau ngắm mặt trời, cùng nhau về nhà...

Khó trách sẽ có học tỷ lớp trên tìm đến cô ta nói chuyện, không biết tự lượng sức mình...

Không phải ai cũng có thể yêu thích cô bé lọ lem...

Bạn đang đọc truyện *Tạm Biệt, Bầu Trời Tươi Đẹp Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Trận bóng rổ, thì ra dòng chữ trên tờ giấy là ý này

Edit: C.L

Triệu Tề Minh không tin lời Quý Đa Mỹ nói, An Tâm làm sao có thể thích một vị học trưởng tên là Tả Tiêu, người đứng ở lầu ba ngày đó là hấn sao, khó trách lúc ấy biểu cảm của cậu ấy là lạ, thật sự thích hấn sao?

“An Tâm thật sự thích vị học trưởng kia, nghe nói lúc khai giảng bọn họ đã quen biết nhau.” Quý Đa Mỹ chống cằm, mở to mắt nhìn Triệu Tề Minh, thấy hấn không có phản ứng gì tiếp tục nói: “Trong nhật ký của cô ấy có ghi là cô ấy thích Tả Tiêu, còn nói hy vọng có thể nhìn thấy hấn ta trong trận thi đấu bóng rổ lần này, thật sự là...” Cũng không xem lại bản thân cô ta là ai.

Trận bóng rổ, thì ra dòng chữ trên tờ giấy có ý tứ này.

Một góc sân trường, một đám nữ sinh vây quanh An Tâm.

“Nghe nói cô cùng Tả Tiêu rất thân thiết?” Một nữ sinh hỏi.

An Tâm cúi đầu, nhìn mũi chân của mình, mưa bụi rơi xuống làm giày của cô bóng lên, hình thành bọt nước nhỏ..

Nữ sinh thấy cô không nói lời nào, nghĩ là ngậm thừa nhận: “Cô thích cậu ấy? Muốn làm bạn gái của cậu ấy đúng không?”

Cúi đầu, trầm mặc...

Nữ sinh tóc ngắn sau lưng không có kiên nhẫn, đẩy ngã cô, rống to: “Nói chuyện mau, bị cầm hả.”

Người cầm, cô cũng hy vọng mình là người cầm, không cần lo lắng họa từ miệng mà ra. An Tâm vùng vẫy, hai tay chống thân thể, đang chuẩn bị đứng lên lại bị một nữ sinh khác ấn ngã xuống đất.

Chân phải đập bụng An Tâm, trong miệng lẩm bẩm: “Không nói này, hỏi mày không nói này..”

Thân người An Tâm cong lại, ôm đầu cắn răng, nghĩ thầm Kiên trì một chút sẽ qua thôi.

“Các cô đang làm gì đó.” Sau lưng truyền đến thanh âm tức giận, An Tâm lập tức thở dài một hơi.

Nữ sinh thấy Tả Tiêu đang đi về hướng này, nhao nhao bối rối chạy đi, đào tẩu bằng một con đường khác.

Tả Tiêu đỡ An Tâm dậy, nhìn mặt của cô nhú mày, may là hấn nghe thấy nữ sinh lớp hấn thảo luận, có nữ sinh lớp khác tìm cô gây sự, có lẽ là bởi vì hấn.

Áy náy nhìn chằm chằm mặt của cô, âm thanh có chút run rẩy: “Em không sao chứ?”

An Tâm lắc đầu, mượn cánh tay của hấn đứng lên, nói câu “Cảm ơn” Vội vàng rời đi, lại bị Tả Tiêu chặn đường.

“Anh đi cùng em đến phòng y tế.” Hấn lôi kéo tay của cô tay của cô đi đến phòng y tế.

“Không, không cần.” An Tâm hất tay của hấn ra, cúi đầu: “Em không sao.”

Tả Tiêu thở dài, đôi môi khê hé, lại nghe phía sau truyền đến một giọng nói: “Cậu giống như không có chuyện gì sao? Bị người ta đánh cũng không biết đánh trả, ngu ngốc! Đừng nói với người khác là anh đẩy ngã cùng bàn với cậu đó, mặt mặt chết rồi.”

Triệu Tề Minh đứng giữa An Tâm và Tả Tiêu, nắm lấy quần áo An Tâm: “Dính nước rồi, bẩn quá.”

Tả Tiêu liếc nhìn quần áo có dính bùn của An Tâm, nhú mày nói: “Mau đến phòng y tế xem thử trước, sau đó mới đi thay quần áo.”

“Thay quần áo trước, sau đó đến phòng y tế sau.” Triệu Tề Minh nhìn hấn nhú mày.

“Đi đến phòng y tế trước.” Tả Tiêu không cam lòng yếu thế.

“Anh đây nói đi thay quần áo trước.” Dù thế nào thì hôm nay hấn cũng muốn xem cô sẽ chọn nghe lời hấn hay là người mà cô yêu thích.

An Tâm thấy bọn họ mỗi người một câu, cô lại không thể mở lời chen vào, cô đành mãi miết cầm đầu chạy mất, giống như con ruồi không đầu chạy loạn.

Không muốn quan tâm tiếng la phía sau, An Tâm cắn môi, càng chạy càng nhanh, một mạch chạy tới cổng trường học. Lặng lẽ đưa mắt nhìn bốn chữ “Trường trung học Nhạc Dương” An Tâm cười khở, ánh mặt trời tươi đẹp, dường như khoảng cách của cô càng ngày càng xa vời..

Mưa, càng rơi càng nhiều, giống như có thể nghe hiểu nội tâm của nàng đang hò hét..

“Cậu điên rồi, mưa lớn như vậy, cậu còn chạy loạn như thế sao.” Triệu Tề Minh đuổi theo, mưa ướt nhẹp hần, nhìn từng giọt từng giọt nước từ trên trán hần chảy xuống.

Rốt cuộc An Tâm cũng hiểu rõ, tại sao Chung Họa Ngữ lại thích trời mưa..

Trời mưa, không cần vụng trộm rơi lệ, như vậy sẽ không bị phát hiện.

Triệu Tề Minh nắm ống tay áo An Tâm, kéo cô chạy về ký túc xá. An Tâm nhìn chăm chăm vào bóng lưng của hần, một giọt nước mắt chảy xuống, xen lẫn ở trong nước mắt, cười yếu ớt..

“Cậu thích Tả Tiêu đúng không.” Từ câu chất vấn biến thành khẳng định: “Đã thích từ rất lâu, vì vậy trong giờ học thỉnh thoảng nhìn dãy nhà đối diện mà ngẩn người, thích đứng ở con đường nhỏ cạnh sân bóng rổ tìm kiếm bóng dáng hần, thích đứng ở dưới gốc cây kia lặng lẽ đợi chờ...”

An Tâm mở to hai mắt nhìn hần, sau đó cúi đầu xuống trầm mặc..

Cô không biết, đó chính là yêu thích...

Trong mắt Triệu Tề Minh xẹt qua một tia mắt mát, gắt gao hé miệng: “Mau lên thay quần áo đi, ở chỗ thầy giáo, tôi sẽ giúp cậu xin nghỉ.” Là tôi, chứ không phải là anh đây.

An Tâm gật gật đầu, bàn tay vịn cầu thang từ từ bước lên. Trở lại ký túc xá thay quần áo xong, An Tâm nằm ở trên giường nhìn chăm chăm vào nóc nhà trắng toát, im lặng không nhúc nhích..

Nghiêng đầu, nhìn chiếc giường sạch sẽ chỉnh tề đối diện, chủ nhân của nó nhất định là một người rất cẩn thận.

Hết lần này tới lần khác, một câu cũng không có nói gì, cứ như vậy mà ra đi..

Thoáng nhìn cái hộp màu lam bên gối, An Tâm sừng sốt lập tức bò xuống lấy cái hộp đựng con búp bê Baby.

Cô ấy nhất định rất thích con búp bê này, cho nên lúc Hứa Hường Tinh tức giận mới đưa cho cô ta..

Hứa Hường Tinh, thực may mắn. Có một người thủ hộ luôn bên cạnh mặc sức cho cô ta sai khiến.

Đáng tiếc cô ta lại chưa từng quý trọng..

“Aizz, An Tâm, cậu không sao chứ?” Quý Đa Mỹ đẩy cửa ra, tò mò dò xét cô.

“Không có việc gì.”

Quý Đa Mỹ nghi ngờ: “Thật sự không có việc gì? Đám người ấy không làm gì cậu sao?”

“...”

“Cậu quản nhiều như vậy làm cái gì, không phải là đều nằm trong dự đoán của cậu đấy sao?” Hứa Hường Tinh nhếch môi, không để ý tới cái trừng mắt của Quý Đa Mỹ, quay đầu hướng An Tâm nói: “Bọn họ sẽ không tới gây phiền phức cho cô nữa đâu, nghe nói bị học trưởng Tả Tiêu dạy dỗ rồi.”

An Tâm kinh ngạc nhìn qua cô ta, quay người chạy ra khỏi cửa.

Trong tức xá, Quý Đa Mỹ cắn răng, bắt mắt trừng mắt nhìn Hứa Hường Tinh: “Cô đang làm cái gì vậy?”

“Cậu không phải là thích Triệu Tề Minh sao, không phải muốn để An Tâm trở thành kẻ địch của đám người kia sao, bây giờ cậu làm được rồi đó, làm sao vậy, không vui sao, chúc mừng ha.” Hứa Hường Tinh châm chọc khiêu khích. Vốn cô ta đã nhìn lên nhật ký của An Tâm, ném cuốn nhật ký tới một nơi mà ngay cả cô ta cũng không ngờ tới, tung tin đồn là An Tâm thăm mẫn học trưởng Tả Tiêu tuy rằng đây là sự thật nhưng cô khó có thể chấp nhận được việc làm này của cô ta.

“Có phải cậu cảm thấy tôi rất đáng ghét đúng không? Tùy câu nghĩ tôi như thế nào, dù sao tôi cũng không muốn thua bởi một đứa buồn nôn như cô ta.”

“Đùng” Hứa Hường Tinh ném xuống chiếc đĩa trong tay, cười khẩy nói: “Cậu thật sự rất ghê tởm, tôi cảm thấy như vậy đấy, cậu so với bọn họ còn ghê tởm hơn.”

Quý Đa Mỹ tức giận đến mức khó tin, Hứa Hường Tinh chưa bao giờ nói như vậy với cô, kể từ khi Chung Họa Ngữ rời đi. Chẳng lẽ cô không bằng cả An Tâm và Chung Họa Ngữ sao? Buồn cười!

Sau khi hít thở sâu trấn định, nói rành mạch một câu: “Cậu có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.”

Quý Đa Mỹ đột nhiên nhào tới, nắm tóc cô ta hét to: “Cô nói tôi ghê tởm hơn bọn họ sao? So với bọn họ cũng không bằng...”

“Đúng vậy a, đúng là ghê tởm, bề ngoài bọn họ ghê tởm nhưng cậu thì bên ngoài lẫn bên trong đều ghê tởm.”

Hứa Hường Tinh không cam lòng yếu thế, đồng dạng lôi kéo tóc của cô ta, hai người lao vào nhau ẩu đả.

Bạn đang đọc truyện *Tạm Biệt, Bầu Trời Tươi Đẹp Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tả Tiêu, hấn cũng yêu thích An Tâm sao?!

Edit: C.L

Từ hành lang ngoài phòng học ban nhất cao tam, An Tâm do dự không vào, nhấc chân tiến lên rồi lại lùi lại.

Cô phải mở miệng làm sao đây? Cảm ơn sao?

Đơn giản thôi mà...

cố gắng lấy dũng khí, khẽ bước tới cửa lớp, nhìn vào bên trong, hiện tại là thời gian nghỉ giữa trưa, phần lớn trong phòng học rất vắng vẻ, lớp học rất yên tĩnh, nam sinh nữ sinh đều vui đùa làm bài, bỗng nhiên có mấy nam sinh ngẩng đầu, liếc nhìn An Tâm đứng ở cửa, sau đó lại cúi đầu giải đề.

Không có người nào tò mò hỏi cô là ai, mỗi một người đều tranh thủ từng phút từng giây..

Kỳ thi tuyển sinh Đại Học đều như vậy sao?

Mất ăn mất ngủ..

Không để ý đến chuyện bên ngoài..

An Tâm nhẹ nhàng lùi nửa bước, quay người rời đi. Không trông thấy Tả Tiêu, khiến nàng đối với tương lai có chút chờ mong lại có chút sợ hãi.

Cao tam thế này, nhìn rất giống đày đoạ người...

Cứ mãi miết đi, tiềm thức vẫn là đi tới dưới gốc cây, điều làm An Tâm bất ngờ chính là Tả Tiêu cũng ở nơi này.

Anh ấy dựa vào cây, nhắm mắt lại, giống như đang ngủ. Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng cành lá khẽ rung, còn có tiếng của những giọt nước thỉnh thoảng rơi xuống.

Tí tách, tí tách, tí tách...

Từng tiết tấu nhỏ khẽ vang lên, giống như một khúc hát ru đứt đoạn..

Yên bình, thả lỏng...

An Tâm từng bước từng bước đến gần, ngồi ở bên cạnh Tả Tiêu nhưng không có lên tiếng. Ngẩng đầu nhìn mây đen phiêu động trên bầu trời, cảm thán: Ánh mặt trời Tháng 11, thật ít...

Tả Tiêu mở mắt ra, nét mặt có phần lười biếng, nhìn nét mặt mông lung của An Tâm, cười nhạt một tiếng: “Đến rồi sao?”

Là...đến rồi sao...

“Không thích trời mưa sao?...Anh cũng không thích!” Tả Tiêu nghiêng đầu dựa vào cây, nhìn bầu trời. Cho dù không thích nhưng lại không thể tránh né, có rất nhiều chuyện không phải mình thích hay không thích đều có thể quyết định được, ví dụ như kỳ thi Đại Học..

Tả Tiêu cầm lấy một quyển nhật ký bên cạnh, bề ngoài của nó có màu xanh đậm, đặt ở trước mặt An Tâm, sau khi quay đầu, không cần nhìn hấn cũng biết, vẻ mặt hiện tại của cô đương nhiên sẽ giật mình..

Cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của An Tâm, hấn nói: “Mấy ngày hôm trước, nhật được ở chỗ này đây...” Hôm kia, hấn tới nơi này giải sầu, ngoài ý

muốn trông thấy dưới hàng ghế dài bên dưới tán cây có một cuốn nhật ký, không có ghi tên, cũng không có khóa lại..

An Tâm nắm thật chắc cuốn nhật ký, trong lòng bàn tay đồ mồ hôi lạnh, khó khăn mở miệng hỏi: “Anh... thấy bên trong... Nội dung bên trong rồi sao?”

Tà Tiêu hé miệng: ” Thấy rồi...”

An Tâm nhut chí, anh ấy nói anh ấy nhìn thấy rồi, anh ấy thấy nội dung bên trong rồi, anh ấy đã biết rồi...

Tà Tiêu nhìn bộ dạng hồn bay phách lạc của An Tâm, cảm giác áy náy trong lòng càng sâu. Hắn đọc nhật ký của cô, tuy rằng lúc ấy hắn không phải cố ý, khi đó hắn chỉ là muốn tìm một ít thông tin từ trong cuốn nhật ký đó để trả lại vật đó cho nguyên chủ mà thôi, ai ngờ, vừa liếc mắt nhìn, hắn lại bị nội dung bên trong hấp dẫn, bên trong ghi chép về bản thân hắn cả chủ nhân của cuốn nhật ký..

“Thực xin lỗi.” Mặc kệ lý do gì, hắn vẫn phải xin lỗi, xâm phạm việc riêng tư của cô...

An Tâm lắc đầu, như vậy cũng tốt, không cần phải dè chừng vụng trộm nhìn anh ấy nữa..

“Tháng 11 năm nay, trời thường xuyên đổ mưa. Hắn nói.

An Tâm nhìn gò má tuấn dật của anh ấy, không đáp lại, lẳng lặng chờ nghe tiếp..

“Một năm có bốn mùa, mỗi mùa đều có quy luật của nó, mùa này nên có trời mưa hoặc là mùa kia nên có tuyết rơi.” Quay đầu nhìn chăm chú vào mắt An Tâm, nhẹ nhàng mỉm cười nói: “Vì vậy, thời gian học cao tam chính là lúc nên vui đầu miệt mài đầu khổ học, những thứ khác...” đều không quan tâm tới.

Đây là cự tuyệt sao?

Đúng rồi, chính là cự tuyệt..

Thật lạ, dường như nó cũng không phải khó tưởng tượng như cô nghĩ, cô không có cái cảm giác gọi là thất tình, ngược lại thấy nhẹ nhõm nhiều hơn.

Có phải cô thích anh ấy chưa đủ sâu sắc hay không?...

Sau nửa ngày trầm mặc, Tà Tiêu cười nói: “Có phải phát hiện bản thân cũng không yêu thích anh như trong tưởng tượng hay không?!”

“...” Điều này cũng có thể nhìn ra sao?

“Thật ra, em không cần quá để ý, mỗi độ tuổi nhất định đều không có cùng cách nghĩ, cái em gọi là yêu thích, ừm..hay nói cách khác là sùng bái mới phải. Nếu em thật sự hiểu rõ anh, có lẽ em sẽ cảm thấy anh cũng không tốt như em đã nghĩ.”

Giai đoạn học cấp 3 tình tình mê mê, tình yêu cũng nửa mê nửa tỉnh, đích xác là như thế...

Không phải là yêu, chỉ đơn thuần là thích. So với đồng học thì tình cảm bạn dành cho người ấy nhiều hơn một chút. Có lẽ là do một nụ cười hoặc là một động tác của người ấy, không cần thận lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng bạn tại thời điểm mơ màng nhất của tuổi thanh xuân...

An Tâm ngây ngốc theo dõi vẻ mặt của Tà Tiêu, từ trước đến nay đây là lần đầu tiên cô thấy anh ấy nói nhiều nhất, cũng là lần cười nhiều nhất...

Nếu như có thể thời gian có thể dừng lại tại thời khắc này thật là tốt biết bao, dù là chỉ một giây thôi...

“Còn nữa...” Tà Tiêu ghé sát tai cô nói vài câu, nhìn nhìn An Tâm ngu ngơ, sau đó mỉm cười rời đi.

Nửa giây sau, An Tâm day tay chống cằm nhìn trời, mây đen u ám bao trùm bầu trời, xem ra là có một trận mưa lớn sắp đổ xuống. An Tâm không thích trời mưa, ngẩng đầu nhìn trời, bây giờ cô cảm thấy bầu trời lúc mưa không đáng ghét như vậy, ngay cả mây đen hôm nay cũng có chút đáng yêu, nhìn một chút xem nó có là cảm giác gì! Hình như có một chút giống cảm giác yêu thích...

Trận mưa này đã rơi xuống, giọt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống trên khuôn mặt cười ngây ngô của An Tâm, tựa như nụ hoa hé nở, không ảnh hưởng tới tâm tình lúc này của An Tâm chút nào..

Cô chỉ mới bước chân vào trường cấp 3 thôi, cao tam mới phải học cật lực như vậy, bây giờ cô rất chờ mong đến cao tam, đột nhiên cảm thấy bài thi ngập đầu cũng rất thú vị...

Bởi vì, đây là ước định của anh ấy với cô...

Ước định của bọn họ...

Bụi cỏ bên cạnh cây đại thụ cách đó không xa, Triệu Tề Minh nhàn nhạt cười khổ, lúc hai người họ ghé lưng vào nhau thật tương phôi.

Triệu Tề Minh đi vài bước về phía trước nhìn khuôn mặt tươi cười tràn đầy hạnh phúc của An Tâm, cuối cùng thờ dãi quay người rời đi.

Vô tình tiêu sái đến nơi đây, càng không nghĩ tới rằng sẽ bắt gặp An Tâm và hân ta tại nơi này, bọn họ nói gì đó với nhau mà cười vui vẻ như vậy?! Động tác cũng rất thân thiết...

Tà Tiêu, hân cũng thích An Tâm sao?!

Mưa, càng lúc càng lớn..

Triệu Tề Minh đi thong thả trong mưa chẳng có mục đích gì, thân ảnh mờ lung, áo sơ mi trắng dán vào thân thể gầy yếu nhưng lại rắn chắc, tóc xõa che phủ ánh mắt, nước mưa không ngừng rơi xuống, môi mỏng và vẻ mặt cũng tái nhợt như nhau, được mưa cọ rửa một lần lại một lần..

Làm sao còn chưa tới? Lần đầu tiên hân cảm thấy kỳ tức quá xa, trường học quá lớn, ngay cả hân đi cũng thấy rất mệt a...

Xem ra phải tăng cường rèn luyện rồi, ày da.. Triệu Tề Minh, đừng có yếu ớt như đàn bà vậy, mất hết mặt mũi đàn ông rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tạm Biệt, Bầu Trời Tươi Đẹp Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Không rời đi, vĩnh viễn cũng không rời đi

Edit: C.L

Mưa to, tiếng mưa ‘rào rào’ huyền ảo, mây đen giăng đầy trời, sấm sét vang dội..

Chung Hòa Ngừ bị lấy lỗi tai, không ngừng chạy trốn...

Thở dốc, nặng nề thở dốc..

Cô không muốn rời đi, cho nên chỉ có thể không ngừng chạy trốn, một khắc cũng không thể lưu lại...

Toàn thân Chung Hòa Ngừ ướt đầm, mái tóc đen dài dán vào gương mặt, ánh mắt dài nhỏ nhìn chằm chằm vào đích đến – trường học Nhạc Dương.

Tựa như mấy ngày hôm trước, đứng ở cửa ra vào, lẳng lặng nhìn, không đi vào, không nói lời nào..

Khi đó cô muốn gặp mặt cô ấy một lần..

Tựa như lúc này, vẫn muốn gặp cô ấy một lần..

Hứa Hướng Tinh, cái tên này đối với nàng mà nói là ác ma cũng là thiên sứ..

Cô hận cô ấy nhưng lại càng thương cô ấy hơn...

Giống như tình cảm của đứa em gái dành cho chị của mình..

Cho nên cô chạy trốn, dùng hết toàn lực chạy trốn..

Giờ phút này An Tâm đang ngồi trong phòng học, nhìn ngoài cửa sổ, cố gắng xoa xoa đôi mắt của mình, đứng ở cửa trường học chính là cô ấy có phải không? Không phải cô ấy đã rời đi rồi sao? Vĩnh viễn sẽ không trở lại...

Nhưng mà, hiện tại đang đứng ở nơi đó, hướng về phía phòng học bọn họ vẫy tay không phải là Chung Hòa Ngừ thì là ai chứ! Cô ấy trở về rồi sao?

An Tâm kiềm chế không được kích động trong lòng, mãnh liệt đứng lên: “Thầy ơi, em muốn vào nhà vệ sinh một lát!”

Thầy toán đang giảng bài nhập thần, trừng mắt nhìn cô nói: “Hiện giờ đang lên lớp, lúc nghỉ giải lao sao không chịu đi.” Nói xong, liếc mắt phát tay ra hiệu ý bảo “đi đi”.

An Tâm rời khỏi lớp học, thầy toán chỉ vào trục tọa độ trên bảng đen, nghiêm túc nói: “Các em tưởng tượng cái này giống như đường pa-ra-bôn, đoạn này vẽ liên tiếp lên cao, không phải nhìn giống góc vuông, từ từ hạ xuống một đường thẳng...”

Triệu Tề Minh nghiêm trang nhìn thầy giáo, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, thoáng nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc nhú mảy.

“Cậu không đi sao?” Hồi lâu, An Tâm vẫn là nhịn không được mở miệng hỏi cô.

Thấy cô ấy gật đầu, nhẹ nhàng thở ra, thấy toàn thân cô ấy ướt sũng, lôi kéo cô ấy chuẩn bị trở về ký túc xá thay đổi quần áo, nhưng không ngờ bị tha

tránh né.

An Tâm nhìn tay mình nắm hệt trng không trung, lúng túng cúi đầu. Có phải cô nhiều chuyện lắm hay không?

Chung Họa Ngữ nhìn chằm chằm vào An Tâm, bước chân về phía trước vài bước, lôi kéo tay áo An Tâm, âm thanh rất khàn khàn: “Giúp tôi, tôi muốn gặp cô ấy...”

Tuy rằng không hy vọng xa vời rằng cô sẽ gặp được cô ấy, nhưng mà Chung Họa Ngữ tránh cô rồi bây giờ lại khẩn cầu, An Tâm vẫn có chút thất lạc, cô cho rằng cô và cô ấy là bạn bè..

Thì ra chỉ có cô nghĩ như vậy...

Hốc mắt Chung Họa Ngữ đỏ bừng, chăm chú nhìn An Tâm, cô không có dũng khí đi vào, cô cần sự trợ giúp của cô ấy. Mà cô cũng tin tưởng An Tâm sẽ giúp cô, bởi vì bọn họ rất giống nhau, cô ấy hiểu cô..

Quả nhiên, An Tâm gật gật đầu, gọi cô vào trong tránh mưa..

“Không phải là cô đã đi rồi sao?” Hứa Hướng Tinh nhìn thấy Chung Họa Ngữ rất kinh ngạc, cô ta không phải là đã rời đi rồi sao? Sẽ không xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của cô nữa...

“Không đi.” Chung Họa Ngữ cúi đầu..

“Vậy bây giờ cô xuất hiện ở đây làm cái gì? Cầu xin tôi sao?” Hứa Hướng Tinh nói: “Tôi sẽ không giúp cô đâu, mẹ của tôi cũng đã nói rồi, nhà tôi bây giờ không nuôi nổi một người nhân rồi như cô đâu..”

“Tôi không phải đến cầu xin cậu, tôi chỉ là tới thăm cậu, còn có cảm ơn cậu.” Cảm ơn cô ấy đã mang cô từ trên đường phố rét lạnh về nhà, cảm ơn cô ấy đã tặng búp bê Baby cho cô, đó là món quà đầu tiên trong đời cô có được..

Còn có cảm ơn cô ấy đã không hề làm cho cô lưu luyến...

Hứa Hướng Tinh hiểu rõ, hiểu rõ cô ta vì sao cảm ơn cô. Không muốn nhìn ánh mắt mộng lung của cô ấy: “Không cần cảm ơn tôi, tôi chỉ là nhìn thấy cô đáng thương thôi. Bây giờ tôi cảm thấy rất chán ghét cô, vì vậy cô đi đi, rời khỏi nơi này đi.” Không bao giờ muốn thấy cô ta trong cuộc đời của cô nữa.

“Tôi sẽ rời đi... Cậu sẽ nhớ tôi chứ?” Sau khi rời đi, một năm, ba năm, mười năm, thậm chí là dài hơn nữa, cậu còn có thể nhớ tới một người rất lệ thuộc vào cậu hay không?

“Sẽ không!” Sẽ không, cô ấy sẽ quên mất cô, quên sạch sẽ, tựa như cô chưa từng xuất hiện ở trong tám năm cuộc đời của cô ấy vậy.

An Tâm đứng cách đó không xa, nhìn bóng lưng cô đơn của Chung Họa Ngữ, còn có Hứa Hướng Tinh quay người cao ngạo rời khỏi.

An Tâm đi đến trước mặt Chung Họa Ngữ lo lắng hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Cô ấy nhìn bóng lưng Hứa Hướng Tinh khẽ lắc đầu..

Tình cảm này gọi là gì? Nó vượt qua cả tình cảm bạn bè, đơn giản mà lại phức tạp...

“Cậu sẽ rời đi sao?” An Tâm hỏi cô.

Chung Họa Ngữ cuối cùng cũng không nhìn bóng lưng Hứa Hướng Tinh nữa, ngược mắt nhìn cô cười nhạt: “Sẽ không. Không rời đi, vĩnh viễn cũng không rời đi.”

Không rời đi, cô đã quen với khí hậu ở nơi thành thị này rồi. Mùa đông sẽ có tuyết rơi, rất lạnh rất lạnh nhưng cô thích đứng ở trong đồng tuyết hà hơi vào đôi bàn tay lạnh lẽo. Mùa hè mặt trời rất gay gắt, nhưng cô lại thích đứng dưới tán cây kia không muốn rời đi. Còn có cơn mưa ở nơi đây nữa, nhần nhụi, dịu dàng, mềm mại lướt ngang trên mặt đất sau đó rất nhanh biến mất không thấy gì nữa...

“Này! Cậu tên gì? Ba mẹ cậu đâu rồi?” Tiểu Hướng Tinh ngồi xổm ở trước mặt cô, bông tuyết rơi vãi trên hàng lông mi của cô.

“Này, cái này cho cậu, đây là con búp bê Baby tôi thích nhất đấy!”

“Sau này tôi sẽ là chị của cậu, không phải sợ, tôi sẽ bảo vệ cậu.” Hứa Hướng Tinh tám tuổi dịu dàng vuốt tóc của cô, khi đó, cô cảm giác được rằng ở nơi nào đó trong lòng cô có cái gì đó tan chảy, mềm nhũn, thực hạnh phúc..

Hạt mưa dần thưa, có phải mưa sắp tạnh hay không? Chung Họa Ngữ vươn tay ra, giọt nước nhỏ trên má hiên rơi vào lòng bàn tay của cô, lạnh lạnh.

Cô thích nước, giống như cá thích nước vậy, khát vọng ở trong nước, thỉnh thoảng nhảy lên mặt hồ, nhả ra bọt nước, lại lặn vào trong nước, tự do tự tại..

Nghe nói, trí nhớ cá vàng chỉ có 7 giây, thật tốt, cảm giác giống như sống lại một lần nữa vậy...

Nếu như có thể dự tính kiếp sau, cô hy vọng mình là một con cá vàng nhỏ, không vội mà lớn lên, từ từ bơi ra biển cả, lại nhảy ra khỏi biển khơi, liếc mắt nhìn một thế giới khác ngoài mặt nước

Bạn đang đọc truyện *Tạm Biệt, Bầu Trời Tươi Đẹp Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tạm biệt, bầu trời tươi đẹp ấy

Edit: C.L

Thời gian vẫn lẩn trốn nhanh như vậy, trong sân trường cũng tràn ngập tiếng nói cười, tất cả khôi phục lại như lúc ban đầu, lại giống như vĩnh viễn không có cách nào trở lại quá khứ.

An Tâm vẫn thỉnh thoảng thích nhìn ra ngoài cửa sổ ngăn người, bây giờ ngoại trừ dãy nhà phía trước ra còn có công trường, cô đang mong đợi, biết đâu một ngày nào đó Chung Họa Ngữ có thể đội mưa đứng ở nơi đó, vẫy tay về phía lớp học của bọn họ...

Mấy ngày sau khi Chung Họa Ngữ rời khỏi, Hứa Hường Tinh cũng chuyển trường, trước khi đi Quý Đa Mỹ lôi kéo cô ta khóc lớn một hồi, tình bạn giữa bọn họ rất sâu đậm... đó là thuở ban đầu, chỉ là về sau rất ít liên hệ...

Lúc Hứa Hường Tinh chuyển ký túc xá mang theo cái hộp trên giường Chung Họa Ngữ, cô nói, cô thiếu nợ cô ấy...

Quý Đa Mỹ thay đổi, không còn vui tươi nữa, cả ngày ôm sách mắt hờn hờn, cô ta cũng thích nhìn ra ngoài cửa sổ ngăn người. Mà An Tâm ngồi cùng bàn, a... Bây giờ không phải còn ngồi cùng bàn nữa rồi, chủ nhiệm lớp đều đổi chỗ bọn họ rồi, Triệu Tề Minh cũng thay đổi, không hề mở miệng lúc nào cũng anh này anh nọ nữa, hẳn bây giờ rất nỗ lực, đại diện như lúc học môn toán học vậy, thầy toán cũng rất yêu thích hẳn, chẳng qua là có đôi khi cô cảm thấy hẳn trở nên cô độc...

Còn có Tã Tiêu, từ sau khi trận thi đấu bóng rổ trôi qua, An Tâm chưa từng gặp lại anh ấy, khi đó anh ấy ngồi ở phía trước cô, quay đầu nhìn cô cười, đó chính là lần cuối cùng An Tâm thấy mặt anh ấy. Sau lần đó, An Tâm vẫn ngồi ở dưới gốc cây kia, thỉnh thoảng dựa vào cây chớp mắt, đáng tiếc, anh ấy không còn tới nơi này nữa rồi. Có lẽ, anh ấy đang bị một đồng bài thi chắt thành núi đè ép..

Mùa đông ở Nhạc Dương, thật ấm áp, phần lớn là trời nắng..

Về đến nhà, mẹ không rảnh chú ý đến cô nữa, bố dưỡng bị bệnh, rất nghiêm trọng..

“Học xong học kỳ này thì nghỉ học đi... Tôi sẽ tìm việc làm cho cô, qua hết năm nay tôi sẽ để cô đi làm chung với chị họ bà con.” Mẹ mẹ không chút biểu tình nói.

An Tâm cắn môi gật đầu, trốn ở trong phòng lặng lẽ chảy nước mắt, cô rất muốn khóc lóc một trận, muốn chỉ vào ông trời mà hét lên: Vì sao ông trời lại thích trêu đùa người khác như vậy chứ, cô thật sự... thật sự rất buồn tiếc..

Hết học kỳ, An Tâm thi cử không tính là rất tốt, nhìn chăm chăm vào nét bút đỏ đánh trên bài thi, An Tâm nở nụ cười.

Đây là loại cảm giác gì chứ? Không muốn, không cam lòng, hoặc là bị thương..

Mỗi sinh mệnh của con người, tựa như có một sợi dây vô hình dẫn dắt người đó, lôi kéo người đó đi lên con đường đã định sẵn từ lâu, đây gọi là cái gì? Giống hệt là... Số phận.

Mọi người đã rời khỏi trường học, một tháng nghỉ đông, đồng học nhao nhao thảo luận kế hoạch của bọn họ, định biến kì nghỉ đông này trở nên phong phú, thú vị...

“Kì nghỉ này đến nhà tớ chơi vài ngày đi.” Quý Đa Mỹ đi đến bên cạnh bọn họ, đã thật lâu bọn họ chưa từng nói chuyện với nhau rồi, cho dù cùng ở một gian trong ký túc xá, chạm mặt cũng chỉ cười một cái...

An Tâm cự tuyệt lời mời của cô ấy, cô không muốn dính dáng đến bọn họ nữa, sau khi rời đi biết đâu bọn họ rất nhanh sẽ quên mất cô là ai, quên mất bọn họ đã từng quen biết một cô gái không thích nói chuyện tên là An Tâm..

Dưới ánh mặt trời chói mắt, dòng chữ Trường trung học Nhạc Dương lóng lánh rực rỡ, An Tâm xách theo bao lớn bao nhỏ, lại nghĩ tới cảnh tượng lúc tựu trường, cũng bao lớn bao nhỏ như vậy...

Trong lòng âm ỉ đau đớn có chút buồn tiếc..

“Aizz!...Anh đây giúp cậu.” Triệu Tề Minh tiếp nhận cái túi trong tay An Tâm, rất nặng. Hắn nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô: “Một mình mang nhiều đồ thế này về nhà sao?”

An Tâm cười ngây ngô, cô không có nói với bất kỳ người nào cả, cô muốn rời đi, cũng sẽ không trở về nữa...

“Ngây người làm gì vậy, đi mau, nặng chết người rồi.” Thật không ngờ thân thể hần gầy yếu như thế mà lại mạnh đến vậy, một mình kéo nhiều hành lý như vậy..

An Tâm theo dõi khuôn mặt hần, đã lâu rồi bọn họ không nói chuyện với nhau, thực hoài niệm khoảng thời gian mỗi lần hần mở miệng đều nói anh đây...

Không đầu không đuôi hỏi một câu: “Cậu sẽ quên tớ sao?”

Triệu Tề Minh chớp mắt: “Sao bị úng nước rồi à?” Đang tốt lành mà giống như ly biệt thế này...

“Tớ nói là nếu như, nếu như tớ không trở về nữa.” Cậu còn nhớ tới tớ sao? Người ngồi cùng bàn...

Triệu Tề Minh giống như ý thức được cái gì nhưng lại loại bỏ đi ý nghĩ trong đầu, cười nói: “Cậu đang mạnh khỏe đứng ở nơi này, làm sao có thể không trở lại. Chẳng lẽ, cậu muốn bỏ học? Ừm... Hần là không phải đi, ba mẹ cậu có lẽ cũng không đồng ý, giống ba mẹ tớ này, mỗi lần tớ nói là không muốn học nữa là bọn họ lại nhảy dựng lên đánh tớ.”

Phải không? Vậy nhất định rất hạnh phúc...

Lại trầm mặc, Triệu Tề Minh nhìn chăm chăm vào ánh mắt An Tâm, rất nghiêm túc nói: “Anh đây sẽ nhớ tới cậu, nếu như cậu thật sự không trở về nữa.” Hần nhìn cô với ánh mắt rất chân thành, làm cho nàng có một loại xúc động muốn khóc..

Cảm giác khóe mắt có chút ẩm ướt, An Tâm cuống quýt cúi đầu xuống, cô không muốn để cho hần thấy bộ dạng rơi lệ của cô, cô muốn mỉm cười rời đi, sau cùng sẽ khắc lại hình ảnh cô mỉm cười vui vẻ ở trong đầu của hần..

Sự thật chứng minh An Tâm làm được, mãi đến khi Triệu Tề Minh tiễn cô lên xe, An Tâm vẫn nở nụ cười, cười vô cùng sáng lạn.

Cô nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Tề Minh, hần cười với cô, ồn ào với cô, quan tâm cô..

Hoá ra, hần đã khắc sâu vào trong đầu của cô rồi...

Rõ ràng như vậy..

Mây trắng lại len lén biến đổi, lặng lẽ lướt qua, hoàn toàn trái ngược với bước tiến của cô.

Ngày 12 tháng 1 năm 2009.

Tôi cứ như vậy mà ra đi, không nghĩ tới đến phút cuối cùng người mà tôi gặp được chính là tên ngồi cùng bàn...

Ở bên trong Nhạc Dương, ánh mặt trời rực rỡ...

Mong rằng trên con đường sau này, ánh mặt trời ấy vẫn luôn chiếu sáng con đường tôi đi.

Tôi lặng lẽ rời đi...

Cũng giống như lúc tôi lặng lẽ đến...

Tôi phát ổng tay áo...

Không mang theo một áng mây nào cả...

Tạm biệt, trường trung học Nhạc Dương...

Tạm biệt, bầu trời tươi đẹp ấy...

Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Tạm Biệt, Bầu Trời Tươi Đẹp Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.